

Liahona

A photograph of two young women of African descent sitting at a table. They are both smiling and looking at a laptop screen. The woman in the foreground is leaning over the laptop, pointing at the screen. The woman behind her is also smiling and looking at the screen. They appear to be in a home setting, with a window and curtains visible in the background.

**Jednota při práci na
spasení, str. 14**

Čemu mě naučila deprese, str. 26

Tři požehnání umírněnosti, str. 36

**Pět způsobů, jak mladí pracují na
rodinné historii, str. 58**

*„Ženu statečnou
kdo nalezne? Nebo
daleko nad perly
cena její.“*

Príslovi 31:10

POSELSTVÍ

- 4** Poselství Prvního předsednictva: Modlitba víry
President Henry B. Eyring
- 7** Poselství navštěvujících učitelů: Božské poslání Ježíše Krista – Chléb života

HLAVNÍ ČLÁNKY

- 14** Práce v misionářském poli, na rodinné historii a v chrámu
Starší David A. Bednar
Kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých spolu souvisí.

- 20** Domov: Centrum učení
To, čemu se naučíme doma, s námi zůstane po celý život i na věčnosti.

- 26** Na hladině vod
Jon Warner
I když jsem se cítil pohřben pod vlnami deprese a úzkosti, Bůh mě udržoval na hladině a pomáhal mi plout k mé zaslíbené zemi.

- 28** Pionýři v každé zemi: Obrácení a proměny v Chile
Néstor Curbelo
Dnes je téměř každý 30. Chilem členem Církve.

- 36** Odvaha zvolit si umírněnost
Carol F. McConkieová
Čemu nás nauka učí o umírněnosti a jaká požehnání z umírněnosti plynou?

RUBRIKY

- 8** Služba v Církvi: Děkujeme, bratře Jayi
Kristine Purcellová
- 9** Starozákonní proroci: Jeremiáš
- 10** Mluvíme o Kristu: Zelí z jadeitu
Ellen C. Jensenová
- 12** Náš domov, naše rodina: Lizoččino srdce
Marina Petrova
- 40** Hlasy Svatých posledních dnů
- 80** Než se sejdeme zas: Lsti
Starší M. Russell Ballard
Satan používá umělé návnady – podobně jako rybář-muškař – aby si nás přitáhl k sobě.

NA OBÁLCE

Vpředu: Foto Leslie Nilsson. Vnitřní přední obálka: Fotoilustrace Matthew Reier.

44

44 Stůjme si za tím, čemu věříme
Mladí dospělí vyprávějí o tom, jak se odvážně postavili za to, čemu věří.

48 Evangelium v mém životě: Mé propojené svědectví
 Ivy Nocheová
Kvůli chybějícímu svědectví o Knize Mormonově jsem začala pochybovat o své víře v Církev.

Zkuste v tomto čísle najít schovanou liahonu.
Nápověda:
Kdy je vhodný čas na službu?

58

50 Neomezená svoboda jednání, nebo mravní svoboda jednání?
 Michael R. Morris

Můj přítel se stal nezpůsobilým sloužit na misi. Budu si moci svobodně zvolit, že půjdu na misi?

52 Otázky a odpovědi
Snažím se ovládat své myšlenky, ale čelím mnoha pokušením. Jak mohu mít čistší myšlenky?

54 Jak pokládat zásadní otázky
 David A. Edwards
Naučte se pokládat ten typ otázek, které druhým pomohou naučit se evangelium.

57 Jak dosáhnout síly a úspěchu
 Starší Jeffrey R. Holland
Díky následování Ježíše Krista můžeme nalézt bezpečí, úspěch a štěstí.

58 Rodinná historie – pracuji na ní
Tito mladí objevili díky práci na rodinné historii nečekaná požehnání.

61 Plakát: Objevte je, objevte sebe

62 Protivenství před misí
 Alcenir de Souza
Zatímco jsem se připravoval na odchod na misi, začaly se dít zvláštní věci.

64 Pojdme se dozvědět, co nás čeká
 Cathrine Apelseh-Aanensenová
Život misionáře na plný úvazek je odlišný. Mladí lidé v norském Oslu strávili den tím, že se na onu změnu připravovali.

78

66 Služme teď, abychom mohli sloužit později
 Miche Barbosaová
Proč se Mórmon rozhodl pomoci uklízet ve sborovém domě místo toho, aby hrál fotbal s přáteli?

68 Matylda se připravuje na Mladé ženy
 Jenn Wilksová
Objevte, jaké to bude v Mladých ženách!

70 Hudba: Příkladem všem být
 Jan Pinborough a Janice Kapp Perry

71 Zvláštní svědek: Jak mohu pomoci s prací na rodinné historii?
 Starší Quentin L. Cook

72 Přineste si Primárky domů: „Rodina – prohlášení světu“ přišlo od Boha jako pomoc mé rodině
 Erin Sandersonová
 a Jean Binghamová

74 Kamarádi z celého světa: Jsem Bárbara z Chile
 Amie Jane Leavittová

76 Naše stránka

77 Dívejte se vzhůru
 Starší Adrián Ochoa
V tom lijáku jsme se ztratili a koně nám utekli.

78 Pro malé děti: Rodinný tým
 Sheralee Hardyová

Náměty pro rodinný domácí večer

Toto číslo obsahuje články i činnosti, které je možné využít při rodinném domácím večeru. Níže jsou uvedeny dva náměty.

„Rodinná historie – pracuji na ní“, strana 58: Uspořádejte akci pro psaní deníku! Povzbudte členy rodiny, aby si zaznamenali cokoli o svém životě – vzpomínku starou několik let či něco, co se jim přihodilo dnes. Pomozte své rodině porozumět tomu, že deník si můžeme vést mnoha způsoby. Mohou ho psát rukou, na počítači, mohou si denní zápis nakreslit, nebo si dokonce mohou pomocí diktafonu či jiného zařízení nahrát sami sebe, jak vyprávějí svůj příběh. Povzbudte členy své rodiny, aby si do deníku zapisovali často.

„Pojďme se dozvědět, co nás čeká“, strana 64: Zvažte možnost uspořádat podobnou přípravnou mini-misii, jakou uspořádal sbor v Norsku. Můžete učít témuž, čemu učili oni – jak zahájit rozhovor o evangeliu nebo jak si vyžehlit bílou košili – nebo se můžete soustředit na jiné dovednosti, které podle vás členům vaší rodiny pomohou, až budou v misijním poli.

VE SVÉM JAZYCE

Liahona a další církevní materiály jsou dostupné v mnoha jazycích na stránkách languages.lds.org.

TÉMATY V TOMTO ČÍSLE

Čísla udávají stránku, na které článek začíná.

Deprese, 26, 42

Historie Církve, 28

Chile, 28, 74

Chránová práce, 14, 58

Jeremiáš, 9

Ježíš Kristus, 7, 57

Kniha Mormonova, 48

Láska, 8, 41

Milost, 10

Misionářská práce, 14, 28, 62, 64

Mladé ženy, 68

Modlitba, 4, 40

Povolání, 8

Práce na spasení, 14, 20, 54, 58, 62, 64

Překonávání pokušení, 43, 44, 52, 80

Půst, 4

Rodina, 12, 20, 61, 72, 78

Rodinná historie, 14, 58, 71

Slabosti, 10

Služba, 8, 66

Svědectví, 48

Svoboda jednání, 50

Učení, 20, 36, 54

Umírněnost, 36

Usmíření, 10, 80

Víra, 4, 26

Zkoušky, 12, 26, 62

**President
Henry B. Eyring**
První rádce v Prvním
předsednictvu

MODLITBA VÍRY

Modlitba je něco více než jen slova, která pronášíme k Bohu. Je to obousměrná komunikace mezi Bohem a Jeho dětmi.

Když modlitba funguje tak, jak má, vyjadřujeme v ní prostými slovy pocity svého srdce. Nebeský Otec obvykle odpovídá tak, že nám vnukne myšlenky doprovázené pocity. Když se modlíme s úmyslem poslechnout Jej bez ohledu na to, jaká Jeho odpověď bude a kdy přijde, vždy takovou upřímnou modlitbu vyslyší.

Pán slibuje všem těm, kteří čtou Knihu Mormonovu a modlí se ohledně ní:

„A až tyto věci obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.

A mocí Ducha Svatého můžete znáti pravdu ohledně všech věcí.“ (Moroni 10:4–5.)

Toto je spolehlivý slib. Miliony lidí tento nádherný slib ohledně modlitby vyzkoušely a prokázaly jeho platnost tím, že přijaly požehnání, které naplňuje jejich život radostí a trvalým štěstím. Tento slib se týká všech modliteb, ve kterých usilujeme o to, abychom poznali mysl a vůli Boží ohledně

nás samých. Můžeme ho použít, kdykoli obdržíme radu od služebníka Božího, oprávněného poskytovat nám vedení. Můžeme se na něj například spolehnout, když jsme si vyslechli nějaké kázání na generální konferenci. Můžeme ho použít, když nás vyučují pokorní misionáři, kteří jsou povoláni Bohem skrze žijícího proroka. Vztahuje se také na rady, které dostáváme od svého biskupa nebo presidenta odbočky.

Pravidla vedoucí k tomu, aby modlitba v našem životě fungovala, jsou jednoduchá. Prostřednictvím modlitby k Otci ve jménu Ježíše Krista musíme prosit o to, abychom poznali, co je pravdivé. Musíme prosit s upřímným srdcem, což znamená, že musíme mít upřímný úmysl vykonat cokoli, co od nás Bůh ve své odpovědi požaduje. A náš opravdový záměr musí vyvěrat z víry v Ježíše Krista.

Zájemce, který čte Knihu Mormonovu předtím, než je pokřtěn a confirmován, může obdržet jak ujištění, že tato kniha je pravdivá, tak svědectví o tom, že ji Joseph Smith přeložil mocí Boží. Poté, co jsme confirmováni za člena Církve, můžeme mít jako společníka Ducha Svatého, který nám bude potvrzovat i další pravdy. Kdykoli se poté s vírou modlíme, můžeme očekávat, že nám Duch Svatý dosvědčí, že Ježíš je Kristus, že Bůh Otec žije a že Oni oba milují nás i všechny ostatní děti Nebeského Otce.

Toto je jeden z důvodů, proč se v Knize Mormonově nachází slib, že když nám Duch Svatý vydá svědectví o tom, že Ježíš je Kristus, budeme mít v srdci pravou lásku: „Je-li člověk mírný a pokorného srdce a vyzná-li mocí Ducha Svatého, že Ježíš je Kristus, musí nezbytně mít pravou lásku.“ (Moroni 7:44.)

Každá postní neděle je pro nás velikou příležitostí k duchovnímu růstu.

Postní neděle nám může pomoci přiblížit se zkušenostem Almy a synů Mosiášových, kteří se modlili a postili o to, aby poznali věčnou pravdu, a mohli tak Lamanity učit s mocí, pravomocí a láskou. (Viz Alma 17:3, 9.)

Během postní neděle spojujeme modlitbu s půstem. Abychom požehnali chudým, dáváme biskupovi nebo presidentovi odbočky štědroutní oběť, která se rovná hodnotě

alespoň dvou jídel, jichž se zříkáme. Naše myšlenky a modlitby se obracejí ke Spasiteli a k těm, kterým by si přál, abychom sloužili skrze naplňování jejich duchovních a časných potřeb.

Když se postíme za to, abychom se stali pokornějšími, učenlivějšími a láskyplnějšími, naše modlitby a tužby se stávají více takovými, jakými jsou modlitby a přání Spasitele. A podobně jako On se i my modlíme o to, abychom poznali vůli Otce ohledně nás samotných a poté ji konali. ■

NÁMĚTY PRO VÝUKU Z TOHOTO POSELSTVÍ

President Eyring učí, že modlitba a půst nám mohou pomoci v tom, abychom „poznali věčnou pravdu“. Zvažte, v jakých oblastech může svědectví těch, které navštěvujete, potřebovat posílit, a připravte si na toto téma lekci. Například pokud člověk, kterého navštěvujete, přišel o blízkého přítele nebo člena rodiny, mohli byste diskutovat o věčných rodinách a o životě po smrti. Mohli byste těm, které navštěvujete, nabídnout, že se s nimi budete postit, abyste jim pomohli získat o oné zásadě svědectví.

Před modlitbou se připravte

President Eyring nám připomíná, že modlitba „je obousměrná komunikace mezi Bohem a Jeho dětmi“. Když věnujeme čas tomu, abychom se na modlitbu připravili, umožníme tím, aby se tato obousměrná komunikace uskutečnila. K tomu, abyste každý den strávili několik minut přípravou na modlitbu, byste mohli využít například deník. Mohli byste si připravit seznam požehnání, za která byste Nebeskému Otci chtěli poděkovat, seznam lidí, kteří potřebují vaše modlitby, a seznam otázek, na které hledáte odpověď. Poté přivzvěte Ducha tím, že si zazpíváte

náboženskou píseň nebo si přečtete několik veršů z písme. Při modlitbě věnujte pozornost vedení Ducha Svatého ohledně toho, co máte říci, a věnujte pozornost také svým pocitům a myšlenkám. (Viz NaS 8:2–3.) Zvažte možnost zaznamenat si do deníku své zážitky a také vyhodnotit odpovědi, jichž se vám dostane. Také byste mohli použít činnosti z příručky *Kažte evangelium mé – příručka k misijnářské službě* uvedené na stranách 95–97, které vám mohou pomoci zhodnotit vaše modlitby a naučit se rozpoznávat Ducha Svatého.

DĚTI

Modlitba jako sendvič

Jak víte, co máte říkat, když se modlíte? Modlitbu můžete začít slovy: „Drahý Nebeský Otče“ a ukončit slovy: „Ve jménu Ježíše Krista, amen.“ To, co řeknete uprostřed, záleží na vás – podobně jako když si vybíráte, čím si naplníte sendvič.

Vyberte si věci, které byste si do sendviče chtěli dát. Napište si vedle nich, o co byste se chtěli pomodlit. Můžete poděkovat za požehnání, mluvit o tom, co vás trápí, požádat o požehnání nebo se modlit o odpovědi na otázky.

Můžete si tento sendvič vystříhnout nebo si vyrobit nějaký jiný. Doma si ho vystavte, aby vám pomohl pamatovat na to, co můžete při modlitbě říkat.

Drahý Nebeský Otče

ve jménu Ježíše Krista, amen.

S modlitbou si prostudujte tento materiál a snažte se rozpoznat, o co byste se měly s navštěvovanými sestrami podělit. Jak může porozumění Spasitelovu životu a poslání posílit vaši víru v Něj a požehnat život sester, o které v rámci navštěvujícího učení pečujete? Další informace najdete na stránkách reliefsociety.lds.org.

Božské poslání Ježíše Krista – chléb života

Toto je další poselství navštěvujících učitelek ze série, která se věnuje různým hlediskům Spasitelova poslání.

Ježíš řekl: „Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.“ (Jan 6:51.) „Ježíš nás, své učedníky, učí, že se máme každý den obracet na Boha, aby nám dal chléb – pomoc a obživu, kterou v daném dni potřebujeme,“ řekl starší D. Todd Christofferson z Kvora Dvanácti apoštolů. „Pánova výzva ... ukazuje na milujícího Boha, který si je vědom i těch malých každodenních potřeb svých dětí a přeje si každému z nich pomoci. Říká, že ve víře můžeme požádat onu Bytost, [kteráž] všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť [dáno nám]“. (Jakub 1:5.)¹ Když porozumíme tomu, že Ježíš Kristus uspokojí naše potřeby, budeme se na Něho obracet, abychom získali duchovní výživu.

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů nás vyzývá,

Zamyslete se

Když přicházíme ke Kristu,
jak nás vyživuje?

abychom „se připojili k dobrodružství prvotních učedníků Kristových, kteří také toužili po chlebu života – k těm, kteří se *neodvrátili*, ale kteří přišli k Němu, zůstali s Ním a kteří poznali, že není nikoho jiného, u koho by mohli nalézt bezpečí a spasení“.²

Další verše z písem

Jan 6:32–35; Alma 5:34; 3. Nefi 20:3–8

ODKAZY

1. D. Todd Christofferson, „Recognizing God's Hand in Our Daily Blessings“, *Liahona*, Jan. 2012, 25.
2. Jeffrey R. Holland, „He Hath Filled the Hungry with Good Things“, *Liahona*, Jan. 1998, 76.

Víra, rodina, služba

Z písem

Ježíš Kristus učil zástup čítající více než 4 000 lidí. Po třech dnech svým učedníkům řekl: „Lítost mám nad zástupy; nebo ... nemají, co by jedli.

A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhytnou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli.

Odpověděli mu učedníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti?

I otázal se jich [Ježíš]: Kolik máte chlebů? A oni řekli: Sedm.“

Poté Kristus vzal „těch sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával učedníkům svým, aby předkládali. ...

A měli rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně klásti.

I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů.“ (Viz Marek 8:1–9.)

DĚKUJEME, BRATŘE JAYI

Kristine Purcellová

Jsem nesmírně vděčná za ducha, oddanost, připravenost a lásku bezpočtu upřímných služebníků po celé Církvi.

Zítرا je neděle,“ řekla jsem své pětileté dceři, zatímco se mi choulila na klíně. Usmála se.

„Tak to je báječné,“ odpověděla. „To uvidím bratra Jaye.“

Srdce se mi naplnilo vděčností. Jsem velmi vděčná za milujícího a starostlivého učitele Primárek, který nám ulehčil přechod do nového sboru, když jsme se přestěhovali. Opustit domov na Středozápadě Spojených států a odstěhovat se více než dva tisíce kilometrů daleko byl pro celou rodinu náročný zážitek, obzvláště pak pro naši předškolačku Season. Season je od přírody ostýchavá, má strach z nových situací a první týden v našem novém sboru se bála jít na shromáždění.

Bratr Jay, laskavý a oddaný muž, použil přesně tu správnou míru humoru a laskavosti k tomu, aby si získal Seasoninu důvěru. V onu první neděli se k ní sklonil, vzal ji za ruku, podíval se jí do očí a řekl: „Neboj se, holčičko. V naší třídě se ti bude líbit.“

Jak týdnů plynuly, Season se těšila na neděli více než na jakýkoli jiný den v týdnu. Vždy když jsme dorazili do

kaple, vyhledala pohledem mezi shromážděnými svého učitele. On ji vždy pozdravil úsměvem.

Během let pamatoval bratr Jay na jednotlivé děti tím, že jim na Vánoce a k narozeninám dával malé dárky. Když se blížily Seasoniny narozeniny, chtěla jako nejdůležitějšího hosta na svou oslavu pozvat bratra Jaye.

Dokázal si vůbec představit, jaký vliv měl na život naší holčičky? Napadlo ho vůbec někdy, jak moc si jeho slova a skutky brala jeho skupina pětiletých dětí v Primárkách za své? A věděl vůbec, jak moc znamenalo pro mě jako matku to, že je součástí života mé dcery?

Později přešla Season do třídy bratra Edwarda a dál měla v Primárkách skvělé zážitky. Jsem nesmírně vděčná za všechny ty svědomité, dobře připravené a pokorné muže a ženy, kteří měli na Seasonin život pozitivní duchovní vliv.

Celá naše rodina byla a je velmi požehnána oddanými jednotlivci, kteří nám slouží na naší cestě duchovního pokroku. Vybavuje se mi vynikající vedoucí skautů, trpělivý poradce kvora

kněží, trpělivá učitelka semináře, vynikající předsednictvo Mladých žen a starostlivý biskup.

Naše rodina je velmi požehnána, ale vím, že nejsme sami. Podobných „bratrů Jayů“ je mnoho, neboť v Církvi je mnoho oddaných bratrů a sester, jejichž služba se dotýká života rodin tak, jak se dotkla toho našeho. Jsme nesmírně vděční za jejich ducha, oddanost, připravenost a lásku.

Děkujeme vám – bezpočtu upřímných služebníků po celé Církvi, kteří jste pomohli a pomáháte naší rodině. ■

Autorka žije v Nevadě v USA.

SNAŽTE SE MĚNIT ŽIVOT DRUHÝCH

„Kéž se zaměříme na jednoduché způsoby, kterými můžeme sloužit v království Božím, a vždy se snažíme měnit život lidí, včetně toho svého.“

Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů, „Ó, buďte moudří“, *Liahona*, listopad 2006, 20.

JEREMIÁŠ

„Jeremiáš žil v obtížné době a na obtížném místě, ale Pán mu dovolil předvídat, nadějnou dobu během shromažďování Izraele v posledních dnech.“¹

– Linda K. Burtonová, generální presidentka Pomocného sdružení

Jsem synem Helkiáše, kněze v Anatot nedaleko Jeruzaléma. V mém mládí ke mně přišlo „slovo Hospodinovo ... řkoucí:

Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve než sis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.“

Necítil jsem se na toto povolání připraven a odpověděl jsem: „Aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem.“

Pán ale odpověděl: „Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáží, mluv.

Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobodil.“ Pán se poté „dotekl ... úst mých“ a vložil mi do nich slova.²

Prorokoval jsem v Jeruzalémě 40 let, od roku 626 do roku 586 př. Kr., během vlády Joziáše, Joakima a Sedechiáše.³ Žil jsem ve stejné době jako prorok Lehi z Knihy Mormonovy. Oba jsme odsuzovali zlovolnost lidí v Jeruzalémě a předpověděli jsme zničení tohoto velkého města.⁴

Pán mi přikázal, abych svá proroctví zaznamenal do knihy ve formě svitku.⁵ Když se o proroctvích do slechl král Joakim, knihu spálil. Pán mi přikázal, abych svá proroctví zapsal znovu a abych k nim přidal ještě mnohá další.⁶

Při kázání Pánova slova jsem čelil neustálému protivenství. Paschur, syn hlavního správce, mě udeřil a pověsil na mučící klády. Dav mě chtěl kvůli mému kázání umučit k smrti. Byl jsem

neoblíbený prorok, kterého často uvrhovali do hladomorny a do žaláře. Žil jsem v době skutečně veliké zlovolnosti.⁷

Avšak i přesto, že jsem žil uprostřed soužení, mi Pán dovolil spatřit, že Izraelité budou v posledních dnech shromážděni, že Pán jim vepíše svůj zákon do srdce a že uvede „jednoho z města, a dva z čeledi“ do Sionu.⁸

Zatímco jsem dál kázal slovo Páně, i když to bylo obtížné, poznal jsem, že vnitřní oddanost evangeliu vede k pokoji. Když si vybudujeme osobní vztah s Pánem, můžeme všichni pocítovat naději i uprostřed zkoušek a soužení. ■

ODKAZY

1. Linda K. Burtonová, „Máme víru v Usmíření Ježíše Krista vepsanou v srdci?“ *Liahona*, listopad 2012, 111.
2. Viz Jeremiáš 1:1–9.
3. Viz Průvodce k písmům, heslo „Jeremiáš“, scriptures.lds.org.
4. Viz Jeremiáš 6; 1. Nefi 1:13, 18–20.
5. Viz Jeremiáš 36:2.
6. Viz Jeremiáš 36:23–32.
7. Viz Jeremiáš 20:2; 26:8; 38:6.
8. Jeremiáš 31:33; 3:14.

ZELÍ Z JADEITU

Ellen C. Jensenová

Na misií na Tchaj-wanu jsme si jednou během přípravného dne se společníci našli čas na návštěvu Národního palácového muzea v Tchaj-peji. Nejzajímavějším exponátem tohoto muzea je umělecké dílo nazvané Zelí z jadeitu. Spousta lidí ho obdivovala, ale já jsem viděla jen zelenou hlávku vytesanou z jadeitu. Nepochybně vypadalo hezky, ale asi mi něco unikalo.

Na konci prohlídky jsem se zeptala společnice: „Co říkáš na to zelí z jadeitu?“

„Moc se mi líbí!“

„Proč?“ zeptala jsem se. „Vždyť je to jen zelí.“

„Děláš si legraci? Zelí z jadeitu je metaforou mého života!“ zvolala nadšeně.

„Zelí?“

„Ano! Ty neznáš ten příběh?“

„Evidentně neznám.“

A tak mi ho vyprávěla. A měla pravdu. Zelí z jadeitu se stalo metaforou i mé misie a mého života.

Aby měla soška z jadeitu vysokou hodnotu, musí mít jadeit jednodušou barvu. Řezby z dokonalého jadeitu se prodávají za vysoké ceny, protože dokonalý jadeit je téměř nemožné

najít. Soška zelené hlávky z jadeitu je na jedné straně zelená a na druhé bílá a má na sobě trhlinky a vroubky. Žádný zkušený řezbář by s takovýmto kusem jadeitu neztrácel čas. Pak ale přišel někdo, komu Číňané neřeknou jinak než mistr řezbář.

Kdyby tento jadeit mohl mluvit, dovedu si představit, jaký rozhovor by asi s tímto novým řezbářem vedl. Představuji si, jak vzal řezbář tento kousek jadeitu do ruky.

Jadeit se zeptal: „Co chceš dělat?“

„Hledám jadeit, ze kterého by šlo něco vyřezat,“ řekl by řezbář.

„Tak to si najdi nějaký jiný kousek. Já nemám žádnou hodnotu. Mám dvě různé barvy, které jsou

natolik propojené, že je od sebe nikdy neoddelíš. Mám na sobě trhlinky a vroubky. Nikdy nebudu mít žádnou hodnotu. Neztrácej se mnou čas.“

„Ale no tak, ty jadeitový kamínku. Důvěřuj mi. Jsem mistr řezbář. Vytvořím z tebe mistrovské dílo.“

Ono Zelí z jadeitu je natolik úžasné díky tomu, že tento neznámý mistr řezbář využil slabostí tohoto jadeitu – dvou barev, trhlinek a vroubků – k tomu, aby vytesal hlávku zelí, která díky tomu vypadala jako opravdová. Z matné bílé části vznikl stvol a trhlinky a vlnky vdechly život zeleným listům. Kdyby tento jadeit neměl tyto „slabosti“, zelí by nikdy nevypadalo tak opravdově.

PÁN HLEDÍ K SRDCI

„V našem světě se často zdá, že morální charakter je méně důležitý než krása nebo půvab. Ale z dávné minulosti k nám zaznívá Pánova rada proroku Samuelovi: ‚Neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.‘ (1. Samuelova 16:7.)“

President Thomas S. Monson, „Canaries with Gray on Their Wings“, *Liahona*, June 2010, 4.

Toto umělecké dílo se díky své kráse stalo darem pro člena čínské královské rodiny a zdobilo chodby překrásných asijských paláců, až nakonec skončilo v muzeu na Tchaj-wanu.

Připomíná mi to verš z Etera 12:27: „Jestliže lidé přijdou ke mně, ukáží jim jejich slabost. ... Milost má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou pokoří; neboť pokoří-li se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“

Poté, co jsem viděla Zeli z jadeitu, pro mě tento verš získal zcela nový význam. My všichni jsme jako tento

kousek jadeitu, pouze s tím rozdílem, že jsme stále ještě v rukou řezbáře. Musíme důvěřovat mistru řezbáři, Ježíši Kristu, který vezme naše slabosti a učiní z nich silné stránky. Svým nedokonalým pohledem se občas zaměřujeme na své nedokonalosti a poté si zoufáme, protože si myslíme, že nikdy nebudeme dostatečně dobří. Ale náš Spasitel, Ježíš Kristus, nás vidí takové, jakými se můžeme stát. Když dovolíme Jeho Usmíření, aby působilo v našem životě, On z nás udělá mistrovské dílo, které bude jednou žít s Králem králů. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

JAK NA SEBE MOHU NAHLÍŽET TAK, JAK NA MĚ NAHLÍŽÍ MISTR?

Není lehké nahlížet na sebe tak, jak na nás nahlíží Pán. Vidí nás jako Boží děti s velikým potenciálem a velikou hodnotou. My se ale někdy soustředujeme na své nedostatky. Otec v nebi nás nestvořil proto, abychom lpěli na svých chybách, ale abychom se stali nádherným mistrovským dílem. Díky evangeliu Ježíše Krista a Jeho Usmíření můžeme své nedostatky překonat.

Zvažte možnost přečíst si následující verše, ze kterých poznáte, jak Pán používá k uskutečňování svého díla nedokonalé lidi: Exodus 4:10–12; Jeremiáš 1:4–10; 1. Nefi 4:1–6; Alma 26:12; Nauka a smlouvy 35:17–18.

LIZOČČINO SRDCE

Marina Petrova

S manželem jsme do Církve vstoupili v Rusku v roce 1995 a o rok později jsme byli zpečetěni v chrámu Stockholm ve Švédsku. Připečetěny k nám byly také naše dvě malé dcery. O dva roky později jsme byli požehnáni narozením další dcerky – Lizočky. Náš život se odvíjel bez problémů. Všichni jsme byli šťastní. Ale dva dny po narození začala mít naše maličká problémy s přijímáním potravy. Za měsíc přibrala jen 300 gramů.

Zdravotníci na dětské klinice nám řekli, abychom ji krmili častěji. Viděla jsem, že jíst chce, ale nejde jí to. Nakonec ji manžel odvezl do městské nemocnice. Lékař nám okamžitě sdělil diagnózu – vrozená srdeční vada. Jedna srdeční chlopeň nefungovala, a kvůli slabému krevnímu oběhu v plicích bylo pro Lizočku těžké dýchat i jíst.

Potřebovala operaci, ale v Rusku byly nejmladším dětem, které takovou operaci podstoupily, dva roky. Naší dceři byl teprve měsíc. Lékař jí předepsal léčbu a řekl, že operaci provedou později, až bude Lizočka starší.

O měsíc později se Lizoččino zdraví dramaticky zhoršilo a museli

jíme ji rychle odvézt do nemocnice. Cestou jsem ji držela. Dívala se na mě, jako by žadonila o pomoc. Kdybych nebyla členkou Církve, nevím, co bych dělala. S manželem jsme však důvěřovali Pánu a pevně jsme věřili, že všechno dopadne dobře. Snažila jsem se ji uklidnit a říkala jsem: „Ničeho se neboj, maličká. Bůh nás miluje. Pomůže nám a všechno bude v pořádku.“

Konečně jsme dorazili do nemocnice. Držela jsem ji v náručí a běžela na příjem. Lizočka začala zavírat oči. Téměř nedýchala. Nemohla jsem skoro mluvit, ale řekla jsem lékařům, co má mé dítě za problém, a zdravotníci ji odvezli na jednotku intenzivní péče. Lékař řekl, že jí začínají otékat plíce, a tak ji napojili na umělou plicní ventilaci.

Druhý den jsme mluvili s primářem kardiochirurgie. Řekl: „Takovéto operace jsem sice prováděl, ale jen na starších dětech. Kolik jí je teď?“

„Dva měsíce,“ řekli jsme.

„Již teď jí to způsobuje velké utrpení. Je velmi slabá a otékající plíce všechno jen komplikují, ale už nemůžeme déle čekat. Nikdy jsem takovou operaci na malém dítěti

nedělal. Udělám, co bude v mých silách. Budete muset koupit umělou dvojitou chlopeň, ale ta je velmi drahá – zhruba 2100 dolarů. Operovat budeme za čtyři dny.“

Co jsme měli dělat? Ani my ani nikdo, koho jsme znali, neměl tolik peněz. O naší situaci se však doslechli druzí, a díky jejich štědrosti a Pánově milosrdenství jsme dokázali peníze sehnat. Manžel koupil chlopeň, kterou jsme potřebovali k záchraně života svého dítěte.

Za dcerku se nemodlili a nepostili jen bratři a sestry z naší odbočky, ale i misionáři a mnoho dalších Svatých posledních dnů ve městě. Pocitovali jsme jejich podporu. Když jsme v den operace seděli na chodbě, pocitovali jsme přítomnost Ducha Svatého a také modlitby našich bratrů a sester. Věděli jsme, že jsou nám nablízku! A Bůh byl také s námi a vedl operující lékaře. Neopustil nás a my jsme věděli, že všechno dobře dopadne.

Když vyšel po skončení operace lékař ze sálu, poněkud užasle nám řekl: „Všechno se povedlo. Voperovali jsme jí novou chlopeň. Nevím, jak se to stalo, ale operace byla úspěšná.“ My jsme však věděli, díky čemu byla

KDYŽ SE ZDÁ, ŽE ODPOVĚDI NA MODLITBY NEPŘICHÁZEJÍ

„Je ... těžké, když upřímná modlitba o něco, po čem velmi toužíte, není zodpovězena tak, jak chcete. Je obtížné pochopit, proč vám používání hluboké a upřímné víry a poslušný život neposkytují kýžené výsledky. Spasitel učil: ‚O cokoli budete prositi Otce ve jménu mém, *co je nutné pro vás*, bude vám dáno.‘ [NaS 88:64; zvýraznění přidáno.] Někdy je obtížné si uvědomit, co je pro vás v průběhu času tím *nejlepším* nebo *nutným*. Váš život bude snazší, když přijmete fakt, že to, co Bůh ve vašem životě dělá, je pro vaše věčné dobro.“

Starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů, „Využívejme nadpřeměrného daru modlitby“, *Liahona*, květen 2007, 10.

úspěšná. Nebeský Otec tomuto lékaři požehnal.

Lizočka zůstala v nemocnici ještě tři dny, než se otok srdce a plic zmírnil. Lékaři jí skalpelem otevřeli hrudník a poté ho sešili pouze pomocí tenké membrány, aby ji mohli za několik dnů operovat znovu a hrudník a orgány uzavřít. Téměř nikdo z lékařů si nemyslel, že přežije. My jsme však věřili v Nebeského Otce a v Jeho moc

a věřili jsme, že pokud je to Jeho vůle, Lizočka se uzdraví.

Jedině Bůh nám mohl naši Lizočku vrátit. Každým dnem se její stav zlepšoval. Zůstala v nemocnici ještě měsíc a nyní je s námi opět doma.

Bůh je Bohem zázraků. Slyší naše modlitby a v těžkých chvílích nás nese na rukou. Zkoušky posilují naši víru a učí nás věřit a mít naději a lásku. ■

Autorka nyní žije v Belgii.

Starší
David A. Bednar
Kvorum Dvanácti
apoštolů

Práce

v misionářském poli,
na rodinné historii
a v chrámu

Na posvátném shromáždění, které se konalo v chrámu Kirtland 6. dubna 1837, Joseph Smith řekl: „Po všem, co bylo řečeno, je největší a nejdůležitější povinností hlásat evangelium.“¹

O téměř přesně sedm let později, 7. dubna 1844, prohlásil: „Tou největší zodpovědností, kterou nám Bůh na tomto světě uložil, je vyhledávat naše mrtvé. Apoštol praví: ‚Oni bez nás nemohou přijít k dokonalosti‘ [viz Židům 11:40]; neboť je nezbytné, abychom měli v rukou pečecí moc, která zpečetí naše děti a naše zemřelé pro plnost dispensace časů – pro dispensaci, kdy se setkáme se zaslíbeními, která učinil Ježíš Kristus pro spasení člověka před založením světa.“²

Někteří možná přemýšlejí o tom, jak mohou být kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých těmi největšími povinnostmi a zodpovědnostmi, které Bůh vložil na své děti. Chtěl bych říci, že toto učení vyzdvihuje spojitost

Kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých jsou vzájemně se doplňující části jednoho velkého díla – díla lásky, jehož cílem je změnit, obrátit a očistit srdce těch, kteří upřímně hledají pravdu.

a sjednocenost práce na spasení v těchto posledních dnech. Misionářská práce, práce na rodinné historii a chrámová práce jsou navzájem se doplňující a propojené stránky jednoho velkého díla – „aby v dokonání plnosti časů [Bůh] v jedno shromáždil všecko v Kristu, ... nebeské věci [i] zemské“.
(Efezským 1:10.)

Modlím se o to, aby vám i mně Duch Svatý nyní pomohl zamyslet se nad onou podivuhodnou prací na spasení v těchto posledních dnech.

Srdce a kněžské obřady

Kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých jsou dvě Bohem určené

zodpovědnosti, které se týkají jak našeho srdce, tak kněžských obřadů. Podstatou Pánova díla je změnit, obrátit a očistit srdce skrze smlouvy a obřady vykonávané řádnou pravomocí kněžství.

Slovo *srdce* je ve standardních dílech použito více než tisíckrát a symbolizuje vnitřní pocity jednotlivce. Naše srdce – souhrn našich tužeb, citů, záměrů, pohnutek a postojů – tedy definuje, kdo jsme, a určuje, kým se staneme.

Pánovým záměrem ve vztahu k misionářské práci je pozvat všechny lidi, aby přišli ke Kristu, přijali požehnání znovuzřízeného evangelia a vytrvali skrze víru v Krista až do konce.³ O evangelium se s druhými nedělíme

Pokud budeme jen plnit a svědomitě odškrtnávat všechny položky na sáhodlouhém seznamu toho, co musíme v souvislosti s evangeliem udělat, nepomůže nám to nutně k tomu, abychom přijali Jeho obraz do své tváře nebo prožili mocnou změnu v srdci.

jen proto, abychom zvýšili počet členů a sílu Církve v posledních dnech. Spíše se snažíme plnit božsky danou zodpovědnost hlásat, že Otcův plán štěstí je skutečný, že Jeho Jednorozený Syn Ježíš Kristus je božský a že Spasitelova smírná oběť opravdu působí. Vyzývat všechny, aby „šli ke Kristu“ (viz Moroni 10:30–33), zažít onu „mocnou změnu“ v srdci (viz Alma 5:12–14) a nabízet spásné obřady smrtelníkům, kteří dosud nejsou součástí smlouvy – to jsou základní cíle kázání evangelia.

Pánovým záměrem ve vztahu ke stavbě chrámů a vykonávání zástupných obřadů je umožnit živým i mrtvým získat oslavení. Do svatých chrámů nechodíme uctívat Boha jen proto, abychom získali nezapomenutelný osobní či rodinný zážitek. Spíše se snažíme naplňovat božsky danou zodpovědnost nabízet obřady nutné ke spasení a oslavení celé lidské rodině. Vštěpovat do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům, a to Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; obracet srdce dětí k jejich otcům; věnovat se bádání v rodinné historii a vykonávat zástupné obřady v chrámu – to je práce, která přináší požehnání jednotlivcům v duchovním světě, kteří dosud nejsou součástí smlouvy.

Obřady kněžství jsou cestou vedoucí k moci božskosti:

„A toto větší kněžství spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to klíč poznání Boha.

Tudíž, v obřadech jeho se projevuje moc božskosti.

A bez obřadů jeho a bez pravomoci kněžství se moc božskosti lidem v těle neprojevuje.“ (NaS 84:19–21.)

Zamyslete se prosím nad hlubokým významem těchto veršů. Jednotlivec *musí* nejprve projít branou křtu a obdržet dar Ducha Svatého – a pak se musí neustále tlačit kupředu po cestě smluv a obřadů, která vede ke Spasiteli a k požehnáním plynoucím z Jeho Usmíření. (2. Nefi 31.) Obřady kněžství jsou nezbytné k tomu, abychom mohli v plné míře „[přicházet] ke Kristu a [být] v něm zdokonalováni“. (Viz Moroni 10:30–33.) Bez těchto obřadů nemůže jednotlivec přijmout všechna požehnání, která jsou dostupná díky Pánově nekonečné a věčné smírné oběti (viz Alma 34:10–14) – dokonce moc božskosti.

Pánovo dílo je jedním velkolepým dílem, které se zaměřuje na srdce, smlouvy a obřady kněžství.

Co z toho plyne

Z této božské nauky vyplývají dvě věci, které jsou pro naši práci v Církvi důležité.

Zprv – může se stát, že budeme často klást nepřiměřený důraz na jednotlivé oblasti práce na spasení a s nimi spojená pravidla a postupy. Obávám se, že může dojít k tomu, že mnozí z nás se natolik výlučně a intenzivně zaměří na určité aspekty díla Páně, že nepochopí plnou míru této komplexní práce na spasení.

Zatímco Pán usiluje o to, aby vše bylo shromážděno v jedno v Kristu, my možná často vše rozdělujeme na jednotlivé segmenty a vymezujeme vše takovým způsobem, který omezuje naše porozumění a rozhled. Když to dovedeme do extrému, zajišťování programů a vylepšování statistik je pro nás větší prioritou než to, abychom

vyzývali jednotlivce, aby uzavřeli smlouvy a způsobile přijali obřady. Takovýto přístup brání procesu očišťování, pocítování radosti, trvalému obrácení a duchovní moci a ochraně, které pramení z toho, že „[vzdáme] své srdce Bohu“. (Helaman 3:35.) Pokud budeme jen plnit a svědomitě odškrtnávat všechny položky na sáhodlouhém seznamu toho, co musíme v souvislosti s evangeliem udělat, nepomůže nám to nutně k tomu, abychom přijali Jeho obraz do své tváře nebo prožili mocnou změnu v srdci. (Viz Alma 5:14.)

Zadruhé – duch Eliášův je ústřední a životně důležitou součástí hlásání evangelia. Pán možná zdůraznil tuto pravdu v samotné posloupnosti událostí, které nastaly při znovuzřízení plnosti evangelia v těchto posledních dnech.

V Posvátném háji viděl Joseph Smith Věčného Otce a Ježíše

Krista a mluvil s Nimi. Toto vidění stálo na počátku dispensace „plnosti časů“ (Efezským 1:10) a umožnilo Josephu Smithovi dozvědět se o pravé podstatě Božstva a o pokračujícím zjevení.

Asi o tři roky později, 21. září 1823 večer, se v odpověď na vroucí modlitbu Josephův pokoj naplnil světlem, až byl „jasnější než v poledne“. (Joseph Smith–Životopis 1:30.) U jeho lůžka se objevila postava, oslovila mladého chlapce jménem a prohlásila, že „je poslem poslaným ... z přítomnosti Boží a že se jmenuje Moroni“. (Joseph Smith–Životopis 1:33.) Moroni poučil Josepha o příchodu Knihy

*Do svatých chrámů ne-
chodíme uctívat Boha jen
proto, abychom získali
nezapomenutelný osobní
či rodinný zážitek. Spíše se
snažíme naplňovat božsky
danou zodpovědnost nabí-
zet obřady nutné ke spasení
a oslavení celé lidské rodině.*

Mormonovy. A pak citoval z knihy Malachiášovy ve Starém zákoně, s malou odchylkou od toho, co je psáno v naší Bibli:

„Vizte, zjevím vám Kněžství rukou Eliáše, proroka, před příchodem velikého a hrozného dne Páně. ... A on zasadí do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům a srdce dětí se obrátí k jejich otcům. Kdyby tomu tak nebylo, celá země by byla zcela zničena při jeho příchodu.“ (Joseph Smith–Životopis 1:38–39.)

Moroniovy pokyny mladému prorokovi obsahovaly hlavně dvě základní témata: 1) Knihu Mormonovu a 2) slova Malachiášova předpovídající roli Eliáše ve znovuzřízení „všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků“. (Skutkové 3:21.) A tak tyto úvodní události Znovuzřízení zjevily správné poznání podstaty Božství, oznámily existenci pokračujícího zjevení, zdůraznily význam Knihy

Mormonovy a předznamenal práci na spasení a oslavení pro žijící i mrtvé.

Zamyslete se nyní prosím nad tím, jakou roli hraje Kniha Mormonova při změně srdcí – a jakou roli hraje duch Eliášův při obrácení srdcí.

Kniha Mormonova je spolu s Duchem Páně „tím nejlepším nástrojem, který nám Bůh dal, abychom obrátili svět“.⁴ Tento svazek písem, který nám byl dán v období Znovuzřízení, je závěrným kamenem našeho náboženství a je zcela zásadní při přivádění duší ke Spasiteli. Kniha Mormonova je další svědectví o Ježíši Kristu – životně

Kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých jsou dvě Bohem určené zodpovědnosti, které se týkají jak našeho srdce, tak kněžských obřadů.

důležité svědectví, jež ve světě, který je čím dál tím víc sekulární a cynický, potvrzuje božskost Vykupitele. Když lidé čtou a studují Knihu Mormonovu a modlí se s opravdovým záměrem poznat, zda je pravdivá, dochází v jejich srdci ke změně.

Duch Eliášův je „projevem Ducha Svatého, který svědčí o božské podstatě rodiny“.⁵ Toto specifické působení Ducha Svatého vydává mocné svědectví o Otcově plánu štěstí a ponouká lidi k tomu, aby s láskou vyhledávali své předky a členy rodiny – minulé i současné. Duch Eliášův působí na členy Církve i na lidi mimo ni a způsobuje, že jejich srdce se obrací k jejich otcům.

Součástí tohoto článku je i šest videí. Chcete-li zhlédnout první video s příběhem zachycujícím tuto zásadu, naskenujte si tento QR kód nebo jděte na stránku lds.org/go/bednar1014.

Nastal čas, kdy můžeme lépe těžit z této účinné kombinace mocné změny v srdci, k níž dochází především skrze duchovní moc Knihy Mormonovy, a obrácení srdce k otcům, k němuž dochází prostřednictvím ducha Eliášova. Touha po spojení s vlastní minulostí může jednotlivce připravit na to, aby přijal sílu slova Božího a upevnil svou víru. Srdce, které se obrací k otcům, jedinečným způsobem pomáhá jednotlivci odolávat vlivu protivníka a upevňovat jeho obrácení.

Podívejte se na druhé video s příběhem zachycujícím tuto zásadu.

Zásady

Chtěl bych nyní uvést čtyři zásady týkající se duchovní moci, která pramení ze změny srdce a z jeho obrácení.

1. **Srdce a obrácení.** Obrácení se k otcům probouzí srdce a připravuje ho na mocnou změnu. Duch Eliášův tudíž napomáhá obrácení.

Podívejte se na třetí video s příběhem zachycujícím tuto zásadu.

2. **Srdce a udržení v aktivitě.** Obrácení se k otcům vyživuje a posiluje srdce, které prošlo mocnou změnou. Duch Eliášův tudíž pomáhá udržet nově obrácené v aktivitě.

Podívejte se na čtvrté video s příběhem zachycujícím tuto zásadu.

3. **Srdce a aktivizace.** Obrácení se k otcům obměkčuje srdce, které se poté, co prožilo mocnou změnu, později zatvrdilo. Duch Eliášův je tudíž klíčem k aktivizaci.

Podívejte se na páté video s příběhem zachycujícím tuto zásadu.

4. **Srdce a udatní misionáři.** Misionář, který zažil jak onu mocnou změnu, tak obrácení srdce, dosáhne vyšší míry obrácení a posvěcení a stane se udatným služebníkem.

Podívejte se na šesté video s příběhem zachycujícím tuto zásadu.

Vzhledem k rychle rostoucí a lépe připravené misionářské síle se při stanovování toho, jakým směrem se vydáme a jaké metody zvolíme v budoucnu, jednoduše nemůžeme spoléhat jen na úspěchy při hlásání evangelia v minulosti. Pán má inspirované technologie a nástroje, které nám umožňují těžit z jednoty misionářské práce, chrámové práce a práce na rodinné historii ve větší míře, než tomu kdy v této dispensaci bylo.

Duch Eliášův je „projevem Ducha Svatého, který svědčí o božské podstatě rodiny“.

A není náhoda, že tyto novinky přišly přesně v době, kdy jsou tolik potřebné k tomu, aby po celém světě posunuly misionářskou práci kupředu. Pánovo dílo je jediným velkolepým dílem zaměřeným na srdce, které prochází změnou a obrací se, na posvátné smlouvy a na moc božskosti, která se projevuje v obřadech kněžství.

Shrnutí a svědectví

Pán prohlásil: „Jsem schopen vykonati své vlastní dílo“ (2. Nefi 27:21) a „urychlím dílo své v čase jeho“ (NaS 88:73). Jsme svědky toho, že On své dílo urychluje.

Žijeme a sloužíme v dispensaci plnosti časů. Pokud si uvědomujeme věčnou důležitost této zvláštní dispensace, v níž žijeme, mělo by to mít vliv na vše, co děláme a kým se snažíme stát. Práce na spasení, která má být vykonána v těchto posledních dnech, je velkolepá, nesmírně rozsáhlá, nezbytně nutná a naléhavá. Každý z nás má být vděčný za požehnání a zodpovědnosti, které máme díky tomu, že žijeme v této zvláštní době poslední dispensace. Vědomí toho, že „od toho, komu je mnoho dáno, je mnoho požadováno“ (NaS 82:3), nás má naplňovat pokorou.

Kázání evangelia a vyhledávání našich zesnulých jsou vzájemně se doplňující části jednoho velkého díla – díla lásky, jehož cílem je změnit, obrátit a očistit srdce těch, kteří upřímně hledají pravdu. Umělá hranice, kterou tak

často klademe mezi misionářskou prací, chrámovou prací a prací na rodinné historii, se stírá; toto je jedna veliká práce na spasení.⁶

Dokážeme začít chápat roli, kterou hraje chrámová práce a práce na rodinné historii v tom, aby zájemci nebo méně aktivnímu členovi pomohla získat hlubší porozumění plánu spasení? Uvědomujeme si, že jedním z největších vlivů na udržení obrácených je duch Eliášův? Dokážeme ve větší míře docenit, jak důležité jsou ony okamžiky přispívající k obrácení srdce, když se s druhými dělíme o rodinné příběhy a tím nacházíme ty, které mohou členové i misionáři učit? Dokážeme pomoci těm, kterým sloužíme, mít častější přístup k moci božskosti tím, že se budou způsobilé účastnit obřadů, jako jsou svátost a křty a konfirmace za mrtvé?

Kéž jasně vidíte, neomylně slyšíte a vždy pamatujete na to, jak důležitá je vaše služba v Pánově díle změny, obrácení a očistění srdce. ■

Z proslovy proneseného na semináři pro nové presidenty misíí 25. června 2013.

ODKAZY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 328.
2. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith*, 471.
3. *Viz Každé evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 1.
4. Ezra Taft Benson, „A New Witness for Christ“, *Ensign*, Nov. 1984, 7.
5. Russell M. Nelson, „A New Harvest Time“, *Ensign*, May 1998, 34.
6. *Viz Spencer W. Kimball, „The Things of Eternity – Stand We in Jeopardy?“ Ensign*, Jan. 1977, 3.

DOMOV

— centrum učení

Když to, čemu se učíme v Církvi, podporuje to, čemu se učíme doma, buduje se tím pevný základ života podle evangelia.

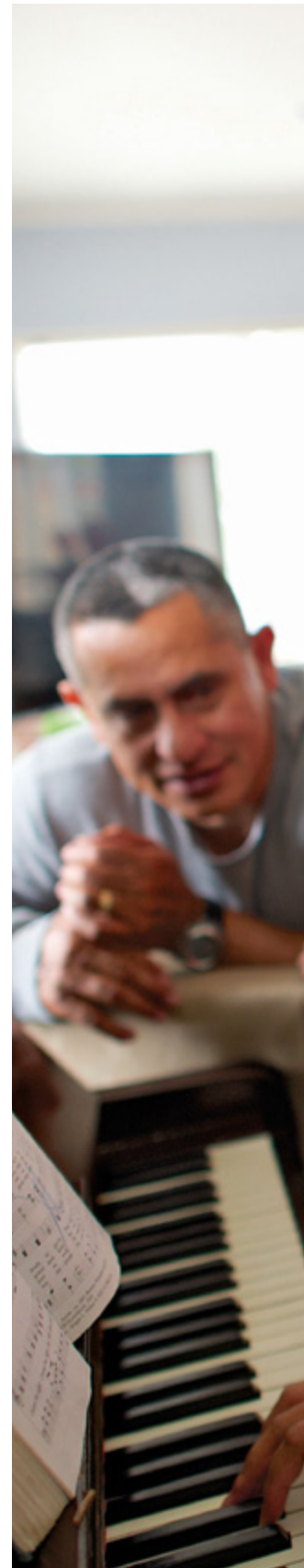
„Nezapomeňte si prosím prostudovat zadanou četbu na příští lekci.“ Znějí vám tato slova povědomě? Často je pronáší učitel, který o toto na konci lekce na shromáždění žádá své studenty.

A i když je bezpochyby důležité být na nedělní lekce připravený, máte někdy pocit, jako by hlavním cílem vašeho studia a přemítání bylo to, abyste se dobře připravili na neděli?

Ve skutečnosti to má být právě naopak.

Veškeré učení, programy, činnosti a akce Církve se zaměřují na domov a jsou Církví podporovány.¹ To znamená, že skutečným smyslem našich církevních shromáždění je podporovat to, čemu se doma učí jednotlivci a rodiny. Předsedající biskup Gary E. Stevenson učil: „Tím hlavním místem pro učení a výuku je domov.“² Když se učení a výuka soustřeďují v rodině, získávají moc, jež může vést k obrácení.

Takové je poselství výročního školení pomocných organizací pro rok 2014 nazvaného *Učení a výuka doma a v Církvi*, které je dostupné on-line na adrese annualtraining.lds.org. „Nikdo z nás nesnižuje důležitost výuky v kapli, ve sborovém domě,“ říká starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů. „Děláme to všichni celý život, ale my bychom byli rádi, aby toto bylo součástí našeho života 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.“³ Budete-li začleňovat toto neustálé učení do každodenních okamžiků svého rodinného života, budete moci vybudovat pevný základ domu učení (viz NaS 88:119), který pro vaši rodinu zajistí duchovní útočiště a ochranu.

JAK SE UČÍME DOMA

Možná pokaždé nevidíte okamžité výsledky, ale když budete využívat jednoduchých příležitostí k učení a k výuce při každodenních rutinních činnostech, může to mít mocný vliv. Zde je několik příkladů rodin, které byly svědky tohoto vlivu ve svém životě.

Jednoduché příležitosti

„Někdy může nastat situace, kdy se cítíme nepříjemně, když máme formálně mluvit o nějakém tématu týkajícím se evangelia. Díky neformálním příležitostem k výuce jsme byli požehnáni, abychom dokázali učit své

děti důležitým zásadám. Navíc během dne je mnohem více neformálních příležitostí k výuce než těch formálních, a tak těchto příležitostí rádi využíváme, abychom děti učili důležitým zásadám. Například při nakupování

potravin je učím o čestnosti. Mé děti se učí těmto zásadám snadněji, když vidí, jak je mohou používat.“

Mona Villanuevová, Filipíny

Upevňování vztahů během svačiny

„Neformální příležitosti k výuce mi pomáhají mít lepší vztah s dětmi. Když si po škole dáváme v kuchyni u stolu svačinu, povídáme si o tom, co ten den ve škole zažily. Často některé z nich vypráví o tom, co mu řekl kamarád, nebo řekne svůj názor na to, co řekl nebo udělal někdo jiný. Já poté mohu vydat svědectví, které se týká konkrétní situace, a diskutujeme o tom, co si o dané situaci myslí mé dítě. Myslím si, že když si s dětmi otevřeně povídáme ve chvílích, kdy jsou v klidu, ochotněji si povídají o důležitých věcech, když nastatne potřeba je probrat, protože si k rodičům vybudují určitou důvěru a vědí, že jim budou naslouchat.“

Alyson Frostová, Řecko

Dojždění a rozhovory

„Každé ráno jezdím s dcerami autobusem do školy, a tak si můžeme hodně povídat. Nedávno jsme si všimli, jak se jeden manžel pohádal s manželkou. Dcery se na mě hned podívaly a čekaly, co na to řeknu. Místo toho jsem se jich zeptal, jaký mají pocit z toho, co se právě stalo. Řekly mi, že muž by nikdy neměl se svou manželkou mluvit takovým způsobem. Poté jsme si povídali o manželství a o vztazích. Naše půlhodinová cesta autobusem byla nakonec velmi poučná a povznášející.“

Mario Lorenz, Guatemala

Okruh těch, kteří pečují o druhé

„S manželkou si uvědomujeme, že prvořadou zodpovědnost za výuku svých dětí máme my, a ne naši vedoucí, ale přesto jsme vděční za to, co tito vedoucí dělají, a snažíme se pomáhat, jak je to jen možné. Náš sbor má skvělé vedoucí, kteří se opravdu zaměřují na mladé a na děti a dělají, co je v jejich silách, aby jim pomohli uvědomit si jejich možnosti a schopnosti na základě toho, co pro ně dělají jejich rodiče. Tu a tam se setkám s biskupem a také jsem v kontaktu s vedoucími mládeže a často se jich ptám na své děti a na to, jaký dělají pokrok. To, že často mluvíme s vedoucími o pokroku svých dětí, nám všem pomáhá poznat, jak můžeme každému z nich pomoci.“

Jesse N. Arumugamová, Jihoafrická republika

KRISTUS UČIL NA STRÁNÍCH I V DOMO- VECH

„Spasitel [byl]

Mistrem Učitelem. ... Většina Jeho služby spočívala ve výuce druhých. A přesto téměř nikdy tato výuka neprobíhala v církevní budově. Učil venku – tam, kde byli lidé. Učil na cestách a v uličkách, na stráních, na pobřežích a v domovech.“

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů, „Learning and Teaching in the Home and the Church – the Home“ (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.

Síla v písmech

„Studium písem mi pomáhá učit se o Kristu a o Jeho vlastnostech, abych se mohl stát takovým, jako je On. Také díky tomu více pociťuji Ducha, který mě vede a učí, jak mohu své poznatky uplatňovat v životě, abych mohl být připraven zvládat životní těžkosti a odolávat pokušením, kterými na mě Satan útočí. Víím, že bez tohoto požehnání nedokážu naplnit svůj potenciál jakožto syna Božího.“

Nathan Woodward, Anglie

JAK SE UČÍME NA CÍRKEVNÍM SHROMÁŽDĚNÍ:

10 zásad, které by měl znát každý učitel

Kromě posilování vlivu učení a výuky doma můžeme posilovat i sílu prožitků ve třídách během církevního shromáždění. Když budou učitelé používat těchto 10 zásad, budou tím podporovat obrácení v životě těch, které učí.

1. Raďte se s rodiči, kteří jsou těmi hlavními učiteli, abyste zjistili, jaké potřeby mají členové třídy, a poté těmto potřebám přizpůsobte výuku.
2. Připravujte se a uče s Duchem. Připravte si otázky a vzdělávací činnosti, které povedou k duchovním diskusím a budou členy třídy duchovně vyživovat.
3. Uče lidi, nikoli lekce.
4. Zaměřujte se na základní nauky evangelia.
5. Nesnažte se probírat všechny náměty uvedené v lekci, raději proberte do větší hloubky jednu či dvě klíčové zásady.
6. Přizvěte do třídy Ducha tím, že každému umožníte se zapojit (viz NaS 88:122).
7. Vždy předejte mocnou výzvu k činu – ne jen něco, co si členové třídy mají doma přečíst, ale něco, podle čeho mají doma žít.
8. Vydávejte svědectví o probírané nauce – na konci lekce i kdykoli jindy, kdy vás k tomu nabádá Duch.
9. Žijte podle evangelia a „[dejte] do pořádku“ svůj dům (viz NaS 93:43–44, 50).
10. Hledejte způsoby, jak může vaše výuka dál pokračovat prostřednictvím neformálních okamžiků každodenního života.

ODKAZY

1. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.4.
2. Gary E. Stevenson, „The Ward Council – We’re All in This Together“ (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.
3. Jeffrey R. Holland, „Learning and Teaching in the Home and the Church – the Home“ (2014 auxiliary training video), annualtraining.lds.org.

NA HLADINĚ VOD

Snažně jsem prosil Nebeského Otce, aby mě zbavil stavu úzkosti a zoufalství, ale bez těchto zkoušek bych možná nedosáhl oné „zaslíbené země“, do níž mě vedl, ať již se nacházela kdekoli.

Jon Warner

Asi půl roku po ukončení studia na univerzitě jsem začal zažívat záchvaty paniky, návaly úzkosti a vlny deprese. Netušil jsem, odkud se tyto pocity braly, ale byly intenzivní a ochromovaly mě.

Usilovně jsem se snažil soustředit. V práci ve mně každý nový úkol vyvolával takovou úzkost, že jsem nedokázal sedět v klidu. V hlavě se mi divoce honily myšlenky a srdce mi bušilo tak silně, že jsem měl pocit, že mi vyskočí z hrudi. To trvalo celé dny; a pokaždé, když jsem se vrátil z práce domů, zhroutil jsem se na pohovku. Než jsem se vzpamatoval, večer uplynul a začal nový pracovní den.

Tyto pocity přetrvávaly po celé měsíce, dokonce i poté, co jsem si našel novou práci a vyhledal profesionální pomoc.

Každé ráno jsem se cestou do práce modlil o sílu, abych ten den nějak přežil a dokázal se vrátit domů k manželce a k dceři. Konec mých potíží byl v nedohlednu a já jsem to chtěl často vzdát. Mnoho dnů jsem s očima plnými slz snažně prosil nebesa o pomoc. Modlil jsem se s větší upřímností než kdykoli předtím a prosil jsem Nebeského Otce, aby mi pomohl pochopit tuto zkoušku a odňal ji ode mě.

Když jsem nepocítoval Ducha, měl jsem pocit, že se ztrácím v temnotě a zoufalství. Ale když mě Duch pozvedl z beznaděje, nabyl jsem dostatek sebejistoty k tomu, abych vytrval – i kdyby jen do příští modlitby. Začal jsem se spolehat na Nebeského Otce ve větší míře než jen při pozhánání jídla či automatické modlitbě před spaním. Díky tomu jsem se k Němu přiblížil.

Zmítán na vlnách

Uprostřed své úzkosti a zoufalství jsem si znovu četl příběh Jareditů, kteří se plavili přes „velikou hloubku“. (Eter 2:25.) Mohu si jen domýšlet, jakým neklidným očekáváním byli naplněni, když nastupovali do člunů. Jejich putování mohlo být nebezpečné, ale oni věděli, že mají namířeno do „země [vyvolené] nade všechny jiné země“. (Eter 2:15.)

O jejich cestě se dočítáme:

„A stalo se, že Pán Bůh způsobil, že na tváři vod směrem k zaslíbené zemi dul zuřivý vítr; a tak byli větrem unášeni na vlnách mořských.“

A stalo se, že byli mnohokrát pohřbeni v hlubinách mořských kvůli vlnám jako hory, které se o ně tříštily, a také kvůli velikým a strašlivým bouřím, které způsobila prudkost větru.

... Když byli obklopeni mnohými vodami, volali k Pánu a on je opět vynesl nahoru na hladinu vod.

A stalo se, že zatímco byli na vodách, vítr nikdy nepřestal váti směrem k zaslíbené zemi; a tak byli hnáni větrem vpřed.“ (Eter 6:5–8.)

Tyto verše se mě osobně velmi dotkly. Měl jsem pocit, jako kdybych byl ve člunu a opíral se do mě víchr úzkosti, pohlcovaly mě vlny deprese a pohřbívaly mě v hlubinách zoufalství. Když jsem byl „[obklopen] mnohými vodami“ a chtěl jsem volat k Pánu, na chvíli jsem se dostal na hladinu, ale poté jsem byl znovu pohřben.

Znovu jsem si přečetl 8. verš: „Vítř nikdy nepřestal váti směrem k zaslíbené zemi; a tak byli hnáni větrem vpřed.“ (Zvýraznění přidáno.) Pak mi to došlo. Tentýž vítr, který způsobil, že vlny velké jako hory čluny pohřbívaly, byl pro Jaredity při jejich putování zároveň požehnáním. Snažně jsem prosil Nebeského Otce, aby utišil vítr a vlny, ale bez nich bych možná nedosáhl „zaslíbené země“, do níž mě vedl, ať již to bylo kamkoli.

Tyto verše změnilý můj náhled na život. Úzkosti a deprese mě přiměly více se spoléhat na Nebeského Otce. Bez

onoho větru a vln bych Boha možná nikdy nepoznal tak, jak jsem Ho poznal – a Jaredité by možná nikdy nedopluli do zaslíbené země.

Nyní, několik let po tomto zážitku, se poryvy větru úzkosti již utišily a vlny deprese mě již nepohřbívaly. Ale jestliže a když se bouře vrátí, budu volat k Pánu a budu vděčný, protože budu vědět, že čluny do zaslíbené země nedonese moře klidné – ale moře rozbouřené. ■

Autor žije v Utahu v USA.

NIKDY NEZTRÁCEJTE VÍRU

„Jak se ... nejlépe vyrovnat s tím, když vás nebo ty, které máte rádi, postihnou duševní či emocionální problémy? Především mějte víru v Otce v nebi, který vás miluje víc, než dokážete pochopit. ...“

Věrně se držte časem prověřených náboženských praktik, které vám do života přinášejí Ducha Páně. Hledejte rady u těch, kteří drží klíče k vašemu duchovnímu blahu. Požádejte o kněžské požehnání a važte si ho. Přijímejte každý týden svátost a držte se pevně zdokonalujících zaslíbení plynoucích z Usmíření Ježíše Krista. ...

Zlomenou duši lze uzdravit právě tak jako zlomené kosti nebo zlomené srdce. A zatímco Bůh je tím, kdo uzdravuje, my ostatní můžeme pomoci tím, že budeme milosrdní, laskaví a nebudeme druhé soudit.“

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů, „Jako rozbitá nádoba“, *Liahona*, listopad 2013, 40–42.

OBRÁCENÍ A
PROMĚNY V

Chile

*K prvním křtům zde došlo v roce 1956.
Nyní má Církev v Chile 1 chrám, 9 misíí,
74 kůlů a téměř 600 000 členů.*

Néstor Curbelo

Poradce pro církevní historii, území Jižní Amerika-jih

Členové Církve v Chile projevili během své 58leté historie schopnost změnit směr své cesty a sladit svůj život s pokyny proroků. Tento postoj přispěl během posledního půlstoletí k neobyčejnému růstu Církve. Dnes je v Chile téměř 600 000 členů, což znamená, že každý 30. Chilan je členem Církve.¹

Návštěva apoštola v Chile

V roce 1851 dorazil starší Parley P. Pratt (1807–1857) z Kvora Dvanácti apoštolů do Valparaísa s úmyslem založit tam Církev. Avšak ani on ani jeho společníci nemluvili španělsky, měli jen velmi málo finančních prostředků a v zemi nebyla náboženská svoboda, a tak se jim Církev založit nepovedlo.

Učitelky a jejich žáci ze čtvrté třídy před Církví sponzorovanou školou Colegio A. D. Palmer, kolem roku 1966.

Starší Pratt doporučil prezidentu Brigham Youngovi (1801–1877): „Kniha Mormonova by měla být spolu s několika levnými publikacemi přeložena do španělštiny a vtištěna, aby se pak těmto národům předal klíč, zatímco by živoucí kněžství doprovázelo něco, co budou moci číst – a to ony spisy, jež obsahují zaslíbení Boží, modlitby a víru lidí z dávných dob, a moc Boží a Ducha Božího, jež by na ně působila při znovuzřizování domu Izraele.“²

Založení Církve

Navzdory prvotním snahám staršího Pratta uplynulo více než 100 let, než byla Církve v Chile ustanovena natrvalo. V roce 1956 byli z Argentinské misie vysláni starší Joseph Bentley a Verle Allred, aby kázali evangelium v Chile, které se již těšilo větší náboženské toleranci. V Santiagu těmto misionářům pomáhala rodina Fotheringhamových, což byli členové, kteří se přistěhovali z Panamy a kteří doufali v příchod misionářů.

První křty v Chile proběhly 25. listopadu 1956 v bazénu jednoho společenského klubu v Santiagu. Starší Allred vzpomíná: „Než vyšlo slunce, vyrazili jsme do společenského klubu a měli jsme bohoslužbu s modlitbou a krátkými proslovky. Vstoupil jsem do vody s bratrem Garcíou – pokřtil jsem ho jako prvního a po něm dalších osm lidí. Byla to velmi mimořádná událost. To, co jsme všichni pocítovali, bylo nezapomenutelné. ... Tito členové budou pionýry Církve v Chile a věřím, že každý z nich zůstane věrný až do smrti: Garcíovi, Saldaňovi i sestra Lanzarottiová.“³

Povolání vedoucích

V únoru 1959 navštívil Chile Spencer W. Kimball (1895–1985) z Kvora Dvanácti apoštolů a zdůraznil, že je zapotřebí připravit a vychovat místní vedoucí. Jedním z prvních místních vedoucích byl Carlos Cifuentes, který byl rádcem Roberta Burtona, presidenta misie. Starší Julio

Jaramillo, který se později stal územním sedmdesátníkem a presidentem chrámu, vyprávěl: „Poprvé jsem se setkal s bratrem Cifuentesem, když jsem byl po svém křtu pozván na kněžské shromáždění. Když shromáždění začalo, postavil se k řečnickému pultu a to jediné, na co jsem se dokázal soustředit, byly jeho špinavé a černé nehty na ruce. Pomyslel jsem si: Jak může takový muž vést shromáždění po boku presidenta misie, když má špinavé ruce? Když ale začal mluvit, zapomněl jsem na vše ostatní a pociťoval jeho ducha. Prostými slovy nám sděloval hluboké myšlenky. Byl to mechanik těžkých strojů a o sobotách pracoval pozdě

Starší Eduardo A. Lamartine, bývalý územní sedmdesátník a stávající poradce pro církevní historii v Chile, o vzdělávacím programu řekl: „Školy v Chile měly velký vliv na akademické i duchovní vzdělávání tisíců mladých lidí a v dalších letech přispěly k přípravě vedoucích a misionářů.“⁵

Program seminářů a institutů zahájil v Chile svou činnost v roce 1972. Zpočátku se studenti účastnili programu domácího studia a každotýdenních společných lekcí. Později byla zorganizována častější výuka. Tyto programy byly pro mladé lidi v zemi požehnáním a pomohly je připravit

1851: Starší Parley P. Pratt přijíždí do Valparaísa, ale nedaří se mu v Chile založit Církev

► 1926: Starší Melvin J. Ballard na svědkem shromáždění prorokuje o budoucím růstu a síle Církve v Jižní Americe

► 1956: První misionáři, Joseph C. Bentley a Verle M. Allred, přijíždějí do Santiaga; konají se první křty

do noci a pak si umyl ruce, ale v dílně neměl tolik prostředků, aby dokázal kompletně smýt veškerou kolomaz. Tehdy jsem se naučil, že nemám posuzovat druhé podle toho, jak vypadají, ale spíše si jich mám vážit za to, kým opravdu jsou.“⁴

Posilování dorůstajícího pokolení

Během 60. a 70. let 20. století Církev v Chile sílila nejen díky čím dál zkušenějším místním vedoucím, ale i díky novým stavebním a vzdělávacím programům. Mezi tyto programy patřila výstavba kaplí a zakládání církevních škol, seminářů a institutů.

V březnu 1964 byly v Chile založeny první dvě základní školy provozované Církví. Nakonec bylo otevřeno několik dalších škol, do nichž se přihlásilo více než 2 600 studentů. Na konci 70. let a na začátku 80. let 20. století začaly být dostupnější odpovídající veřejné školy, a tak Církev oznámila, že své školy v Chile zavře.

Institut náboženství ve městě Temuco je jedním z 50 obdobných institutů v Chile.

President Gordon B. Hinckley promlouvá k 48 000 chilských Svatých na konferenci v Santiagu v roce 1996.

na službu na misi na plný úvazek. Starší Eduardo Ayala, bývalý člen Sedmdesáti, byl jedním z prvních učitelů semináře a později pracoval v chilském Církevním vzdělávacím systému. Řekl: „Pán si vybral ony mladé lidi, kteří tam tehdy chodili, a mnozí z nich jsou nyní navrátilivší se misionáři a skvělí vedoucí s dobrou rodinou. ... Podle mě byl seminář a institut v té době, kdy byla naše země zmítána tolika konflikty, prostředkem spasení a jsem vděčný za to, že jsem byl povolán ve vzdělávacím systému pracovat.“⁶

První kůl

19. listopadu 1972 starší Gordon B. Hinckley (1910–2008), tehdy člen Kvora Dvanácti apoštolů, zorganizoval kůl Santiago Chile a povolal Carlose Cifuentesese jako jeho presidenta.

Příprava na kůl odhalila charakter chilských Svatých a jejich ochotu následovat proroka. Starší Hinckley přijel do Chile zorganizovat kůl v předstihu několika měsíců.

Avšak poté, co provedl pohovory, byl záměr zorganizovat kůl odložen. V té době měli mnozí finanční problémy a pro některé členy bylo těžké žít podle zákona desátku.

Starší Hinckley vysvětlil: „Vrátil jsem se za šest měsíců a když jsem prováděl pohovory, našel jsem vzkvétající víru; znovu kráčeli s upřímným srdcem před Pánem, kůl byl zorganizován a od té doby rostli a vzkvétali.“⁷

Pionýři na hranicích

V dnešní době jsou v Arice, nejsevernější město v Chile, dva kůly. Příběh Gladys a Juana Benavidezových, prvních obrácených v Arice, je příkladem pionýrského ducha a božského vlivu při zakládání Církve v Chile.

Bratr Benavidez se s Církví seznámil v roce 1961, když mu vítr do cesty zavál nějaké papíry: „Byly to stránky z časopisu *Reader's Digest – Výběr*, kde byl obšírný článek o ‚mormonech‘, který popisoval jejich životní styl a náboženské přesvědčení,“ řekl.

Krátce poté onemocněl závažnou chorobou, která vyžadovala léčbu v Santiagu. „Když jsem byl v Santiagu, navštívil jsem svou sestru a dozvěděl se, že se stala členkou Církve,“ řekl. „Pozvala mě na jednu mimořádnou konferenci. Když jsem naslouchal úvodní modlitbě a v duchu jsem se zamýšlel nad pronášenými slovy, pocítoval jsem velkou radost, která procházela celým mým tělem, a rozpoznal jsem vliv Svatého Ducha. Na konci konference mě misionáři vzali dopředu, abych si mohl

vládu. Členové Církve se potýkali s nedostatkem potravin a léků, misionáři byli často napadáni a sdělovací prostředky se o Církvi vyjadřovaly negativně.

Finanční a sociální krize vedla v roce 1973 k vojenskému převratu a diktatuře, která trvala až do roku 1990. I když je dnes Chile vzkvétající demokracií, ona dvě desetiletí byla pro členy těžkým obdobím. Skupiny, které se stavěly proti vojenské diktatuře, napadaly kaple a členy, protože se domnívaly, že Církev

1957: Církev je v Chile oficiálně uznána

1960: Ve městě Concepción dochází k silnému zemětřesení; Církev posílá humanitární pomoc

► 1961: Je zorganizována Chilská misie, které předsedá Asael Delbert Palmer

1962: V Santiagu probíhá slavnostní výkop pro stavbu prvního církevního sborového domu

podat ruku s navštěvující autoritou – se starším Ezrou Taftem Bensonem (1899–1994), který byl tehdy členem Kvora Dvanácti.“

Bratr Benavidez se vrátil do Ariky a podělil se o svůj zážitek se svou dívkou Gladys Aguilarovou, která je nyní jeho manželkou. O několik dnů později Gladys zahlédla dva misionáře, kteří procházeli kolem jejího domu. „Rychle jsme se je vydali hledat,“ řekl bratr Benavidez. „1. července 1961 jsme byli společně s rodinou mé manželky pokřtěni. Dnes máme v Církvi děti i vnoučata. Jsem velmi vděčný Pánu za onen porýv větru, který mi do cesty přivál informace o Církvi.“⁸

Období zkoušky

Ve volbách v roce 1970 se stal prezidentem Dr. Salvador Allende a nastolil marxistickou

zastupuje zájmy vlády Spojených států. Starší Ayala, který tehdy sloužil jako prezident kůlu, řekl: „Když jsme se tehdy setkávali s generálními autoritami, říkaly nám: ‚Buďte prosím moudří, často se modlete, dělejte to, co je správné, aby členové v kongregacích zachovávali řád.‘“⁹

Bez ohledu na finanční těžkosti v zemi a politické rozpory, které na začátku 80. let 20. století rozdělávaly chilskou společnost, Církev rychle rostla. Mezi lety 1970 až 1985 se počet členů v Chile zvýšil z 15 728 na 169 361.

Chrám Santiago

V roce 1980 byli Svatí požehnáni tím, že byla oznámena stavba chrámu v chilském městě Santiagu.

„Jako 12letý mladý muž jsem se setkal s poselstvím evangelia a okamžitě jsem věděl, že je pravdivé. Uplynulo čtyřicet šest let, během nichž jsem byl požehnan díky oddanému úsilí mnoha vedoucích, kteří se snažili pracovat ze všech sil. Když poznávám nastupující generaci, mám radost a věřím, že Pán bude dál žehnat této zemi, zatímco se vize, kterou proci ohledně Chile mají, bude dál prohlubovat.“¹²

Starší Jorge F. Zeballos, člen kvora Sedmdesáti z Chile

Když prezident Spencer W. Kimball zasvěcoval chrámový pozemek, byl fyzicky velmi zesláblý, ale jeho přítomnost byla důkazem jeho lásky k Svatým v Jižní Americe, s nimiž spolupracoval již od roku 1959. Sestra Adriana Guerra de Sepúlveda, která při té události tlumočila pro sestru Kimballovou, řekla: „Když jsem spatřila proroka, jeho malou postavu s andělskou tváří, začala jsem plakat a nedokázala jsem najít slova, abych s ním promluvila. Bylo to poprvé, co jsem stála

na reorganizaci, uzavírání a slučování stovek sborů a několika desítek kůlů. Tyto reorganizace a tato školení byly nutné kvůli rychlému růstu Církve v Chile. Jeho vedení pomohlo posílit církevní jednotky a připravit zdejší Církev pro budoucnost.

Navíc se starší Holland v Chile seznámil s důležitými lidmi. Starší Carl B. Pratt ze Sedmdesáti, rádce v předsednictvu území, se zmínil o některých těchto důležitých známostech: „Starší Holland si vytvořil blízký vztah

1972: V Santiagu je zorganizován první kůl v Chile

1977: V Santiagu se koná první územní konference, které se účastní prezident Spencer W. Kimball a další generální autority

◀ 1981: V Santiagu je zřízeno misionářské výcvikové středisko

◀ 1983: President Gordon B. Hickley zasvěcuje chrám Santiagu v Chile

po boku žijícího proroka. Když jsem ve své zemi viděla soudobého mluvčího Páně, bylo to něco úžasného.“¹⁰

Chrám byl zasvěcen v roce 1983 a stal se druhým chrámem v Jižní Americe a prvním ve španělsky mluvící zemi.

Starší Jeffrey R. Holland v Chile

V srpnu 2002 První předsednictvo pověřilo dva členy Kvora Dvanácti apoštolů, aby předsedali dvěma územím Církve: starší Dallin H. Oaks byl povolán na Filipíny a starší Jeffrey R. Holland do Chile. Služba a vliv staršího Hollanda v Chile se nedá s ničím srovnat a bude mít dopad na celé generace.

Hlavním cílem staršího Hollanda bylo poskytnout příklad vedení Pánovým způsobem. Pomáhal školit nové vedoucí a dohlížel

V rámci humanitární akce po zemětřesení v roce 2010 připravovali chilští mladí i dospělí z Mormonských pomáhajících rukou balíčky s hygienickými potřebami.

RŮST CÍRKVE V CHILE

CÍRKEV V CHILE

Sbory a odbočky: 622

Kůly: 74

Misie: 9

Chrámů: 1 (oznámena výstavba dalšího chrámu)

Střediska rodinné historie: 99

◀ 1990: Starší Eduardo Ayala z Chile je povolán do Druhého kvora Sedmdesáti

◀ 2002: Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů je povolán prezidentem území Chile

▶ 2008: Starší Jorge F. Zeballos z Chile je povolán do Prvního kvora Sedmdesáti

2009: Je oznámena stavba chrámu Concepción v Chile

s Ricardem Lagosem [prezidentem Chile] a s jeho manželkou; společně realizovali několik humanitárních projektů. Také se seznámil s apoštolským nunciem [vysokým představeným katolické církve] a dalšími důležitými osobnostmi v Chile.¹¹

Důvěra v budoucnost

Úsilí starších Parleyho P. Pratta a Jeffreyho R. Hollanda; oběti prvních misionářů, kteří přijeli do Santiaga; oddanost vedoucích, jako byl Carlos Cifuentes a ostatní pionýři v Chile – to vše, spojeno s vírou a oddaností stovek tisíců těch, kteří vstoupili do Církve během posledního více než půlstoletí, vytvořilo pro Církev v Chile pevný základ. Dnes je tato země domovem jednoho chrámu (a výstavba dalšího byla oznámena), misionářského výcvikového střediska, 9 misí a 74 kůlů. Budoucnost této duchovní práce – úsilí zvát všechny lidi, aby přišli ke Kristu – nemá hranic. ■

ODKAZY

1. Viz *Deseret News 2013 Church Almanac*, 454.
2. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor (2000), 504.
3. Verle Allred, v Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile Sur*, vol. 1 (2008), 6.
4. Julio Jaramillo, v Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 4–5.
5. Eduardo Adrian Lamartine Aguila, historický souhrn zpracovaný autorem, listopad 2013.
6. Eduardo Ayala, v Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 44, 45.
7. Gordon B. Hinckley, v Rodolfo Acevedo A., *Alturas Sagradas: Templo de Santiago de Chile*, 100.
8. Néstor Curbelo, „Blossoming in the Desert“, *Church News*, Nov. 9, 1996, 8–9.
9. Eduardo Ayala, v Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile*, vol. 1 (2006), 33.
10. Adriana Guerra de Sepúlveda, v Néstor Curbelo, *LDS in South America: Chile* (2006), 16.
11. Carl B. Pratt, v Néstor Curbelo, *Colombia: investigación histórica*, vol. 1 (2010), 16.
12. Jorge F. Zeballos, v dopise zaslaném autorovi, leden 2014.

Carol F. McConkieová
První rádkyně v generálním
předsednictvu Mladých žen

ODVAHA ZVOLIT SI UMÍRNĚNOST

Čemu můžeme své syny a dcery učit, abychom jim pomohli mít odvahu zvolit si umírněnost ve světě, který se jim kvůli jejich ctnostným rozhodnutím posmívá?

Proč je umírněnost tak důležitá? Proč by Pánu mělo záležet na délce sukně, hloubce výstřihu nebo tričku? Jsem matkou pěti dcer a dvou synů, a tak si dokážete představit, že čas od času u nás na umírněnost přijde řeč. Za ta léta jsem se však naučila, že umírněnosti druhé nejlépe naučíme tím, že je seznámíme s naukou, a tím, že jsme sami dobrým příkladem. Nauka pomůže dětem porozumět tomu, proč je umírněnost tak důležitá, a náš příklad jim pozitivním způsobem ukáže požehnání, která z umírněnosti vyplývají.

Co je to umírněnost?

Umírněnost je zásada daná Bohem, která nám může pomoci naučit se nakládat s naším tělem zde ve smrtelnosti vhodným způsobem. Definice umírněnosti, kterou nalezneme v brožurce *Věrní víře*, zní: „Umírněnost je postoj pokory a slušnosti v oblékání, v upravenosti, ve způsobu vyjadřování a v chování.“¹ Umírněnost není marnivá ani vychloubavá. Umírnění lidé neusilují svým tělem nebo chováním o uznání světa ani o to, aby upoutali pozornost druhých na své skutečné nebo domnělé úspěchy či žádoucí vlastnosti.

Pamatujte prosím na to, že zde zmiňované zásady umírněnosti se týkají mužů i žen a synů i dcer, a pamatujte také na to, že i když učíme umírněnosti druhé a jsme v ní sami příkladem, nikdy neodsuzujeme ty, kteří se rozhodnou pro krátké sukně nebo duhový účes a mnoho skvostných kroužků.² Vždy jdeme příkladem v soucitu a křesťanské lásce vůči jednotlivci, zatímco sami zůstáváme věrní měřítkům, která stanovil Pán.

Svědčím o tom, že rozhodnutí vypadat slušně a chovat se umírněně je pro druhé mocným signálem o tom, že jsme si vědomi své identity jakožto synů a dcer Božích a že se rozhodujeme stát na svatých místech.

Mám ráda tento verš: „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? ... Nebo chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“ (1. Korintským 3:16–17.) Naše tělo je chrámem našeho ducha. Právě do tohoto tělesného chrámu zveme Ducha Svatého, aby s námi přebýval. Věřím, že když se rozhodujeme, že se budeme slušně oblékat a vystupovat umírněně, *odíváme se tím do svého svědectví* o Bohu Věčném Otci a Jeho Synu Ježíši Kristu a žijeme podle něho. Svým fyzickým vzhledem svědčíme o tom, že jsme učedníky Kristovými a že žijeme podle Jeho evangelia.

Proč je umírněnost důležitá?

Žijeme ve světě, ve kterém panuje dobro i zlo, a fyzické tělo může být použito k účelům spravedlivým i zlovolným. Víme však, že naše drahocenné tělo je pro každého z nás darem od Boha. Je posvátné. Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů učil: „Pro ty ..., kteří [znají] plán spasení a [rozumějí] mu, představuje znesvěcení těla skutek vzpoury (viz Mosiáš 2:36–37) a popírá naši skutečnou identitu coby synů a dcer Božích.“³ Rozhodujeme se pečovat o tělo a ochraňovat ho, abychom mohli být nástrojem v rukou Božích při uskutečňování Jeho slavných záměrů. (Viz Alma 26:3.) Pokud toužíme stát za Spasitelem a konat Jeho dílo, musíme se sami sebe ptát: kdyby stál Spasitel vedle mě, cítil bych se v tom, co mám na sobě, dobře?

Slušnost a umírněnost v oblékání, ve vzhledu, v myšlení a v chování je důkazem toho, že rozumíme smlouvám, které jsme uzavřeli a které nám žehnají, ochraňují nás a dodávají nám sílu při přípravě na návrat do Jeho přítomnosti. Když jsme byli pokřtěni, vykročili jsme ze světa a vstoupili jsme do království Božího. Vše se tím pro nás musí změnit. Starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů učil: „Rozhodnutím být v Jeho království se oddělujeme – neizolujeme se – od světa. Naše oblečení bude cudné, naše myšlenky budou neposkvrněné a naše řeč bude čistá.“⁴

Umírněnost je zásada, která nám pomůže bezpečně se udržet na cestě smlouvy, zatímco kráčíme směrem k Boží přítomnosti. Slušnost a umírněnost v oblékání, ve vzhledu, v myšlenkách a v chování nám pomůže připravit se na uzavírání a dodržování posvátných chrámových smluv. Aby Bůh Adamovi a Evě požehnal a aby je ochránil, přioděl je předtím, než je vyslal ze zahrady, koženým oděvem. Podobně i nás Bůh ve smrtelnosti přioděl smlouvami, což je symbolizováno posvátným chrámovým garmentem.

Jaká požehnání plynou z umírněnosti?

Čemu můžeme své syny a dcery učit, abychom jim pomohli mít odvahu zvolit si umírněnost ve světě, který se jim kvůli jejich čistým a ctnostným rozhodnutím posmívá a zesměšňuje je? Jsou svědky toho, že my své tělo používáme k upoutávání pozornosti, nebo k oslavování Boha?

Umírněnost v myšlenkách, ve slovech, ve vzhledu a v chování nám pomáhá získat tři povznášející požehnání, která nám dodávají sílu.

1. Umírněnost přivolává stálé společenství Ducha Svatého. Starší Hales učil: „Umírněnost je zásadní pro to, zda jsme hodni Ducha.“⁵

Pomozte svým dětem porozumět tomu, že jistě nebudou chtít udělat nic, čím by se připravily o nevyslovitelný dar Ducha Svatého. (Viz NaS 121:26.) Pomáhejme jim poznat, že Jeho posvátné společenství doprovázejí drahocenné a mocné duchovní dary. Bůh slibuje: „Udělím ti ze

svého Ducha, který osvítlí mysl tvou, který naplní duši tvou radostí; ... skrze to budeš znáti všechny věci, kterékoli si ode mne budeš přát, které se týkají věcí spravedlivosti, ve víře, věře ve mne, že obdržíš.“ (NaS 11:13–14.) Poznání, moudrost a svědectví; radost, pokoj a štěstí – to jsou některá z velikých požehnání, která můžeme svým dětem slíbit, když je vyzýváme, aby žily umírněně a byly hodny Ducha Svatého.

Jedním z problémů týkajících se slušnosti v oblékání je skutečnost, že se móda a společensky přijatelné chování pravidelně mění. Měřítka Páně se nemění nikdy. Učte mladé muže a mladé ženy tomu, aby byli při rozhodování ohledně toho, co si obléknou, co řeknou a co udělají, vnímaví vůči Duchu. Když budou žít tak, aby byli nablízku Duchu, nebudou mít potřebu být takovými, jako je svět.

Naše děti obdržely dar Ducha Svatého a krácejí po cestě smlouvy, která vede do chrámu a po níž se vrátí do přítomnosti Boží. Potřebují, abychom je ujišťovali o tom, že budou vedeny, ochraňovány, utěšovány a očišťovány, když budou žít tak, aby byly hodny Ducha Svatého, a je třeba, abychom jim v tom šli příkladem.

2. Můžeme své syny a dcery učit tomu, že slušnost a umírněnost ve vzhledu a v chování nás pomáhají chránit před ničivými vlivy světa. Jednou z nejzákladnějších zbraní, která se proti nám všem používá, je společností obecně

Učte mladé muže a mladé ženy tomu, aby byli při rozhodování ohledně toho, co si obléknou, co řeknou a co udělají, vnímaví vůči Duchu. Když budou žít tak, aby byli nablízku Duchu, nebudou mít potřebu být takovými, jako je svět.

přijímaný postoj, že morálka je staromódní. Umírněnost je obranou před takovými zlovolnými vlivy a ochranou cudnosti a ctnosti. Naslouchejte následujícím slovům uvedeným v brožurce *Pro posílení mládeže*: „Než vstoupíte do manželství, ... nedělejte ... nic ..., co by vzbuzovalo sexuální pocity.“⁶ Necudný vzhled a necudné chování často vzbuzují sexuální pocity, prolamují zábrany a umocňují pokušení porušit zákon cudnosti.

Starší Hales učil: „Umírněnost je ústředním bodem naší čistoty a cudnosti, jak v myšlenkách, tak v činech. A protože umírněnost řídí a ovlivňuje naše myšlenky, chování a rozhodnutí, je podstatou samotné naší povahy.“⁷ Učte umírněnosti a buďte v ní příkladem, abyste mladým mužům a mladým ženám pomáhali být připraveni bránit a ochraňovat moc plodení, která je v nich. Pomáhejte jim považovat vyjadřování lásky mezi manželem a manželkou za posvátné a uchovat je pro manželství.

3. Umírněnost nám umožňuje, abychom stáli „jako svědkové Boží za všech dob“. (Mosiáš 18:9.) Spasitel učil: „Vyzdvihněte světlo své, aby mohlo svítit světu. Vizte, já jsem to světlo, které budete vyzdvihovati.“ (3. Nefi 18:24.) Máme božské zmocnění být světu majákem, projevovat radost plynoucí ze života podle evangelia, učit spravedlivosti a budovat království Boží na zemi. Když jsme umírnění a čistí a dodržujeme přikázání, odráží každý z nás světlo Kristovo. Umírněnost je důkazem o našem svědectví o Spasiteli a o evangeliu Ježíše Krista.

Jak nádherní a požehnaní jsou ti, které vede Duch Svatý, kteří se chrání před světskostí a kteří stojí před světem jako svědkové Boží! A jak požehnaní jsou ti, kteří učí nauce umírněnosti a jsou v ní všem synům a dcerám Sionu příkladem!

Vzhledem k tomu, že jsme uzavřeli smlouvu, že budeme následovat Spasitele, a vzhledem k tomu, že toužíme přijmout ve svém životě plnost požehnaní plynoucí z Jeho Usmíření, je pro nás ve skutečnosti důležitý jen jediný oděv. Moroni zaznamenal: „Probud se a povstaň z prachu, ... ano, a oděj se v *krásný šat svůj*, ó dcero sionská; ... aby [se] smlouvy Věčného Otce ... mohly naplnit.“ (Moroni 10:31; zvýraznění přidáno.)

Tímto krásným šatem je roucho spravedlivosti, jež nosí ti, kteří dodržují své smlouvy. Připravujeme své děti na to, aby se tímto krásným šatem oděly?

Svědčím o tom, že spasení je v Kristu a že ti, kteří dodržují své smlouvy, budou „míti dokonalou znalost radosti své a spravedlivosti své, jsouce oděni čistotou, ano, dokonce rouchem spravedlivosti“. (2. Nefi 9:14.) ■

Z proslovu proneseného 2. května 2013 na konferenci žen na Univerzitě Brigham Younga.

ODKAZY

1. *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 160.
2. Viz Jeffrey R. Holland, „Izraeli, Bůh tě volá“, zasvěčující shromáždění Církevního vzdělávacího systému, 9. září 2012, cesdevotionals.lds.org.
3. David A. Bednar, „Věříme, že máme býti cudní“, *Liahona*, květen 2013, 43.
4. Robert D. Hales, „Smlouva křtu: Být v království a z království“, *Liahona*, leden 2001, 8.
5. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, Aug. 2008, 18.
6. *Pro posílení mládeže*, (2012), 36.
7. Robert D. Hales, *Liahona*, Aug. 2008, 19.

MÁ MODLITBA V SEVERNÍM MOŘI

Když mi bylo 17 let, žili jsme na ostrově Andabeløy na jihu Norska. Můj otec na ostrově Andabeløy vstoupil do Církve a já jsem zde byl pokřtěn v moři.

V té době jsem pracoval jako rybář a měl jsem zkušenosti s ovládáním člunu. Otec mi světil naši pobřežní taxi službu, kterou využívali obyvatelé v této oblasti.

Jednoho dne v roce 1941 nám zatelefonoval lékař z Flekkefjordu a potřebovat odvézt směrem na sever. Jedna žena, která odtud žila asi dvě hodiny cesty člunem, potřebovala okamžitou lékařskou pomoc. Doktor Hoffman mě

požádal, zda bych ho tam mohl vzít, ale moji rodiče se obávali bouřky, která právě řádila v Severním moři. Rozhodli jsme se, že se pomodlíme a zeptáme se Nebeského Otce, co máme dělat. Dostali jsme odpověď, že mám jet.

Když jsem na moře spustil *Tryg*, svůj desetimetrový rybářský člun, počasí bylo špatné a vlny veliké. Vyzvedl jsem lékaře a pak jsme propluli fjordem na otevřené moře. Měli jsme se dostat do obce severně od Listy, která se nachází na kamenitém norském jižním pobřeží, jež je známé větrným počasím a tím, že zde ztroskotalo mnoho lodí.

Kormidloval jsem v bouři, dokud jsme se nedostali do kamenité zátoky, široké asi 12 metrů, která vedla k našemu cíli. Do zátoky se řítily vysoké vlny a tříštily se o skály, takže jsem tudy se člunem nemohl proplout.

„Co budeme dělat?“ zeptal se lékař přes hluk bouře.

„Musíme se pomodlit,“ odpověděl jsem.

Odmíchl jsem se a pomodlil – požádal jsem Nebeského Otce, aby nás vedl. Jakmile jsem řekl amen, přišla ke mně jasná odpověď. Najednou jsem si vybavil příběh, který mi kdysi vyprávěl jeden starý rybář. Rybařil

v této oblasti a v prudké bouři se nemohl dostat na břeh. Když čekal, až bouře skončí, všiml si, že vlny přicházejí podle určitého vzorce. Poté, co se vzedmuly tři veliké vlny, následovala krátká chvíle klidu – dostatečně dlouhá na to, aby mohl vjet do zátoky.

V této oblasti jsem rybařil mnohokrát, ale nikdy jsem si nevšiml, že by se vlny pohybovaly podle nějakého vzorce. Přesto jsem se člunem najel ke vstupu do zátoky, kde jsme čekali a pozorovali, jak přicházejí tři velké vlny. A skutečně – za nimi následovala nečekaná chvíle klidu. Klouzal

Vlny byly tak vysoké, že jsem nemohl se člunem proplout do zátoky.

jsem se člunem po klidné vodě vnitřního zálivu a doplul s doktorem Hoffmanem bezpečně ke břehu. Spěchal za nemocnou ženou a já jsem mezitím čekal ve člunu, vděčný Nebeskému Otci za odpověď na svou modlitbu.

Když se asi za hodinu lékař vrátil, prohlásil: „Zachránili jsme jí život!“

Tato zpráva a také zlepšující se počasí mi přinesly úlevu, a domů jsem již člun kormidloval bez problémů.

Svědčím o tom, že když potřeujeme pomoc, máme se pomodlit. Víím, že Nebeský Otec odpoví. ■

Olaf Thorlief Jensen, Utah, USA

ON VÁS MILUJE

Během zasvěcení chrámu Memphis v Tennessee jsem seděla v rohu celestiální místnosti vedle varhan. Chrám přijel zasvětit prezident James E. Faust (1920–2007), člen Prvního předsednictva v letech 1995 až 2007. Seděl za mikrofonem ještě s několika dalšími vedoucími. Nastoupil místní církevní pěvecký sbor a postavil se za tyto vedoucí.

Členkou tohoto pěveckého sboru byla i jedna mladá žena, pro kterou jsem byla navštěvující učitelkou. Během shromáždění jsem se modlila, aby obdržela to, kvůli čemu přišla. Svěřila se mi, že onoho dne přišla na zasvěcení chrámu proto, aby zjistila, jak si před Pánem stojí. V minulosti se

dopustila závažných hříchů, a přestože činila pokání, stále jí dělalo obtíže mít o sobě dobré mínění a necítila se způsobit zpívat ve sboru.

Dívala jsem se na presidenta Fausta a měla jsem pocit, že by on jako zástupce Pána v Prvním předsednictvu měl být schopen něco udělat. Ale jak bych mu to mohla říct a jak by mohl něco udělat? Po shromáždění opustí místnost tak, jak do ní přišel, a nebude čas na žádné představování, podávání rukou a rozhovory. Chápala jsem, že je zaneprázdněný a má daný harmonogram cesty, ale stále jsem se modlila.

President Faust byl hluboce zamýšlen a pak se na mě na okamžik podíval – obočí měl svraštělé. Když shromáždění skončilo, rozzářil se mu na tváři šťastný výraz.

Znovu se na mě podíval a pak se najednou postavil, otočil se a natáhl ruku tak daleko, jak jen mohl. Ukázal přímo na mou kamarádku. Potom pevně a hlasitě řekl: „Pán vás miluje!“

Gesto presidenta Fausta bylo malé a prosté, přitom však tak mocné, že muselo pocházet jedině od Ducha Svatého, který mu sdělil to, co jsem já nemohla. Oněch několik slov bylo pro mou kamarádku pozhnáním a dál posiluje mou víru, že Pán si je vědom detailů našeho života a „že malými a prostými věcmi se uskutečňují věci veliké“. (Alma 37:6.) ■

Alice Victoria Weston-Sherwoodová, Arkansas, USA

SLYŠEL JSEM TY DĚTI

Klinická deprese je něco, s čím jsem se již nikdy nechtěla znovu potýkat. Ale poté, co jsem se jí na dvanáct let zbavila, se vrátila.

Byla jsem vyčerpáná a rozrušená. Rozmlouvala jsem s Nebeským Otcem a modlila se o sílu, abych svou zkoušku zvládla. Rovněž jsem Ho snažně prosila, aby má deprese netrvala pět let, jako tomu bylo posledně.

Máme s manželem tři děti, dva syny a dceru, kteří nás požehnali 13 vnoučaty. Moje dcera si byla vědoma toho, jakému zoufalství čelím, a tak se s rodinou domluvila, že se za mě všichni jeden den budou postit a modlit. Všechna vnoučata, od jednoho roku až do deseti let, se za babičku chtěla modlit, a tři vnoučata, která již byla pokřtěna, se chtěla i postit. Vědomí, že se za mě chtějí manžel, děti a vnoučata postit a modlit, mi dodávalo velkou útechu.

Všechna vnoučata, od jednoho roku až do deseti let, se za babičku chtěla modlit, a tři vnoučata, která již byla pokřtěna, se chtěla i postit.

Když jsem se druhý den probudila po krátkém zdřímnutí, deprese se nezdála být tak silná. A dalšího dne ještě zeslábla. Do pěti dnů mě deprese opustila úplně. Toho večera, když jsem uvažovala nad tím, jak se tento zázrak stal, se mé duše dotkl hlas, který mi řekl: „Slyšel jsem ty děti.“ Nebeský Otec je vyslyšel v jejich nevinosti a zodpověděl jejich modlitby plné pokory, víry a lásky.

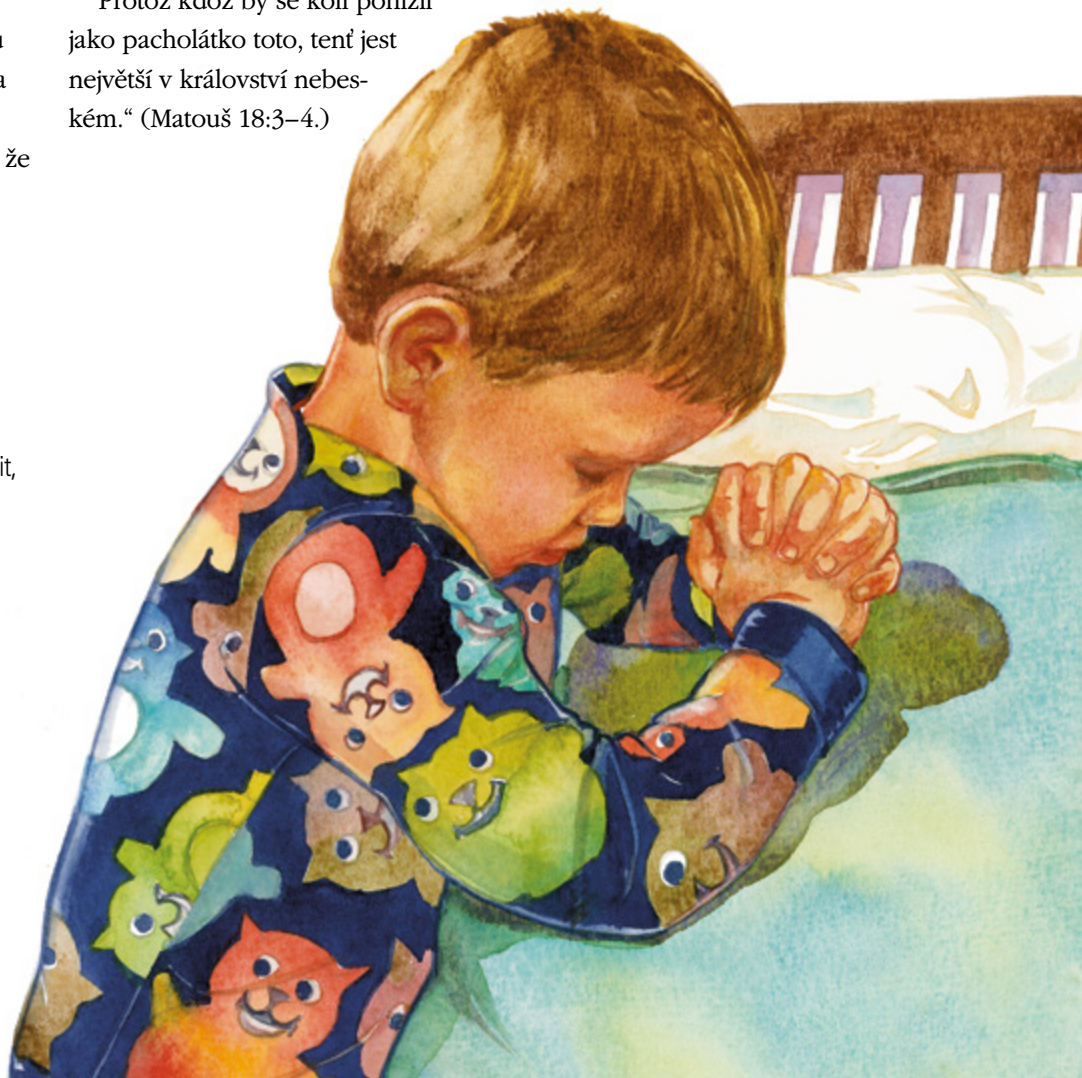
Spasitel učil:

„Neobráťte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.“

Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tenť jest největší v království nebeském.“ (Matouš 18:3–4.)

Napsala jsem vnoučatům a poděkovala jim za to, že se za mě postila a modlila. Napsala jsem jim, jak moc je mám ráda. Napsala jsem jim, že je Nebeský Otec slyšel a že jejich modlitby zodpověděl.

Tak, jak budou má vnoučata vyrůstat v evangeliu, doufám, že si budou pamatovat onen okamžik, kdy Nebeský Otec řekl jejich babičce: „Slyšel jsem ty děti.“ A doufám, že tento zážitek posílí jejich svědectví a pomůže jim zůstat silnými v evangeliu. ■
Joy Cromarová, Kalifornie, USA

VELMI PŘITAŽLIVÝ JED

Když jsem vyšla z vchodových dveří, abych přinesla noviny, naskytl se mi nepříjemný pohled. Přes noc se nad spárou mezi trávnikem a chodníkem objevilo načervenalé mraveniště ohnivých mravenců.

Přestože jsme s manželem nežili v Texasu nijak dlouho, kvůli bolestivému zážitku jsem již věděla, že se jim tak neříká kvůli jejich barvě, ale kvůli jejich palčivému kousnutí. Zamířila jsem do garáže, kde jsme měli schovaný pesticid. Na obalu jsem si přečetla návod k použití.

„[Tento pesticid] je pro ohnivé mravence velmi lákavý,“ stálo tam. „Odnosou si ho do mraveniště, nakrmí jím královnu a celá kolonie zahyne.“ Podle návodu jsem měla granule nasypat přímo na mraveniště a okolo něj. Mravenci už zbytek zařídí sami.

Moc jsem tomu nevěřila. Ohniví mravenci mi připadali velice chytrí, vždyť za jedinou noc dokáží postavit vysoké mraveniště. Sice jsem pochybovala, že se nechají oklamat maskovaným jedem, ale přesto jsem ho tam nasypala.

Zakrátko jsem zjistila, že mraveniště zachvátila horečná činnost. Držela jsem se dál, ale sehnula jsem se, abych mohla pozorovat to hemžení. Mravenci byli radostí bez sebe, jako by jim zrovna padala mana z nebe. Zvedali bílé granulky svými malými kusadly a jeden přes

druhého spěchali, aby odnesli jed do mraveniště.

Dívala jsem se na to se zděšeným úžasem. Dobrovolně si brali jed k sobě domů. Slova „velmi lákavý“ zjevně nebyla vůbec přehnaná. Společnost na výrobu pesticidů dokázala zajistit, aby něco špatného – ba dokonce smrtelného – vypadalo nanejvýš dobře.

Ještě nikdy jsem neviděla jasnější příklad toho, jak se něco špatného může jevit jako něco dobrého. Přimělo mě to zamyslet se nad tím, že Satan dělá totéž. Uklidnilo mě, když jsem si uvědomila, že i když může rozsypat maskovaný jed všude kolem mého domova, nedokáže ho vnést dovnitř – tedy pokud mu to já sama nedovolím. Jak tedy mohu zajistit, aby se něco takového nedostalo dovnitř?

Na mysl mi vytanul jeden z mých oblíbených veršů z písem: „Duch Kristův je dán každému člověku, aby mohl rozeznávat dobro od zla.“ S tímto Duchem, vysvětluje Mormon, „[můžeme] vědět s dokonalým poznáním“, zda je něco od Boha, nebo od Satana. (Moroni 7:16.)

Onen zážitek, kdy jsem sledovala mravence odsouzené k záhubě, mě naplnil vděčností za to, že spolu s manželem dokážeme posoudit a víme s jistotou, zda si máme něco

vpustit k sobě domů. Naším úkolem bylo naučit naše děti následovat Ducha Kristova, aby i ony dokázaly rozeznat jed, když na nějaký narazí.

Když jsem tam tak stála sehnutá a pozorovala mravence, jak si odnášejí jed do mraveniště do poslední granule, dala jsem si závazek, že udělám vše pro to, aby se ke mně domů žádný jed nedostal. ■

Alison L. Randallová, Utah, USA

Podle návodu jsem měla granule nasypat přímo na mraveniště a okolo něj. Mravenci už zbytek zařídí sami.

Stůjme SI ZA TÍM, čemu věříme

Žijeme ve světě, v němž mnozí nahlížejí na zlo jako na dobro a na dobro jako na zlo; a my se musíme postavit za dobro. Níže jsou uvedena svědectví mladých dospělých, kteří se postavili za to, čemu věří. Nepřeli se s druhými, ani nereagovali hněvivě či nevlídně. Prokázali „odvahu i ohleduplnost“,¹ a v důsledku toho druhé posílili. (Viz 3. Nefi 12:44–45.)

MŮJ BRATR SE ODMÍTL NAPÍT ŠAMPAŇSKÉHO

Ve Francii je vojenská služba povinná. Loïc, můj dvacetiletý mladší bratr, se rozhodl, že nastoupí do školy pro důstojníky v záloze, aby se mohl stát nadporučíkem. Na konci výcviku se pro nové důstojníky pořádala slavnostní přísaha. Každý měl jeden po druhém odříkat heslo pluku. Pak měl vypít sklenici šampaňského, v níž byla růže – a požít přitom oboje. Tato tradice vznikla za doby Napoleona Bonaparta a od té doby ji nevynechal žádný důstojník.

Loïc vysvětlil plukovníkovi, že jeho náboženské zásady mu nedovolují pít alkohol. Jeho žádosti o výjimku následovalo ledové ticho. Plukovník vstal. Místo toho, aby Loíce nutil šampaňské vypít, mu pogrataloval k tomu, že dodržuje své zásady navzdory nátlaku, a řekl, že je hrdý na to, že může ve svém pluku přivítat takto charakterního muže. Šampaňské vyměnili a Loïc se slavnostní přísahy zúčastnil.

Pierre Anthian, Francie

DOSTALA JSEM POZVÁNKU NA DIVOKÝ VEČÍREK

Po vysoké škole jsem se svou sestrou Grace a spolu s několika dalšími členy Církve pracovala pro jednu společnost. Naši zaměstnavatelé členy Církve nebyli. Když se má sestra zasnoubila, naše zaměstnavatelka pro ni potají naplánovala večírek na rozloučenou se svobodou. Doufala jsem, že bude respektovat naše měřítko, ale ona místo toho objednala alkohol, striptéra a nemravný film.

Před oním loučením se svobodou jsem v srdci pocítila našeptávání Ducha Svatého, který mě povzbuzoval k tomu, abych své šéfové připomněla naše měřítko. Sevřela jsem v dlani svůj medailon Mladých žen a pomyslela jsem na všechno to úsilí a oběti, které jsem věnovala tomu, abych v Mladých ženách dokončila program svého osobního pokroku. Modlila jsem se o vedení, abych nyní dokázala s větší odvahou a hrdostí bránit to, v co věřím. Poslala jsem zaměstnavatelce textovou zprávu se svými námitkami, přestože jsem měla obavu, že by se mohla urazit. Ze všeho nejvíce jsem však chtěla potěšit Nebeského Otce.

Když večírek začal, moje šéfová se mnou nepromluvila a ani se na mě neusmála. Zrušila ale vystoupení striptéra i onen film.

V následujících dnech se mnou nemluvila a nežertovala tak, jak to měla ve zvyku před oním večírkem. Já jsem se ale cítila dobře, protože jsem věděla, že Bůh byl potěšen tím, co jsem udělala. Asi o týden později se vztahy mezi mnou a mojí šéfovou vrátily k normálu. Víím, že Bůh jí obměkčil srdce a pomohl jí uvědomit si, že žiji podle toho, v co věřím.

Lemy Labitagová, Cagayan Valley, Filipíny

SLYŠELA JSEM VE TŘÍDĚ VULGÁRNÍ SLOVA

Když mi bylo kolem 18 let, chodila jsem do kurzu šití. Jednou začaly tři dívky, které byly asi metr či dva ode mě, mluvit vulgárně. Nevěděla jsem, zda je mám ignorovat a vyhnout se tím střetu, nebo zda se mám postavit za svá měřítká a požádat je, aby s tím přestaly. Nakonec jsem řekla, tak mile, jak to jen šlo: „Promiňte prosím, ale mohly byste mluvit slušně?“

Ta největší z nich se na mě výhrůžně zadívala a řekla: „My si budeme mluvit, jak chceme.“

Já na to: „Ale opravdu musíte mluvit tak vulgárně? Mně to opravdu vadí.“

„Tak prostě neposlouchej,“ opáčila.

Začínala jsem být rozzlobená a řekla jsem: „Je těžké neposlouchat, když se bavíte tak nahlas.“

Odpověděla mi: „Tak to máš smůlu.“

Vzdala jsem to. Byla jsem z těch dívek znechucená, ale ještě více jsem byla znechucená sama sebou. Nemohla jsem uvěřit, že jsem dopustila, aby má slova vyzněla tak svárlivě. Dívky mluvily dál vulgárně a všechny jsme teď byly naštvané.

Poté, co jsem se uklidnila, jsem si všimla, že dívky mají nějaké potíže se šicím strojem. Věděla jsem, co měly za problém, protože se mi totéž stalo již dříve. A tak jsem jim ukázala, jak si s tím poradit. Všimla jsem si, jak se výraz na tváři největší z dívek změnil. „Poslyš,“ řekla, „omlouváme se.“ Nemohla jsem tomu uvěřit – ona se mi omlouvala! „Také mě to mrzí,“ řekla jsem jí. „Neměla jsem se hned začít zlobit.“

Vrátila jsem se ke svému šicímu stroji a další vulgární slova už jsem neuslyšela. Díky tomuto zážitku jsem se naučila, že naše slova možná postoje druhých lidí nezmění; ale laskavost a služba to často dokáží.

Katie Pikeová, Utah, USA

UHÁJIL JSEM SI SLUŽBU NA MISII

Vstoupil jsem do Církve, když mi bylo 19 let. Byl jsem druhý ze tří synů a jediný Svatý posledních dnů ve své rodině. Brzy poté, co jsem se dal pokřtít, jsem pocítil touhu sloužit na misi. Po roce mi Duch řekl, že bych měl jet. Mluvil jsem o tom s maminkou; ta si ale myslela, že bych jezdit neměl. O rok jsem to tedy odložil, ale touha sloužit na misi mě neopustila. Během onoho roku jsem studoval písmo, šetřil si peníze, připravoval si potřebné formuláře, absolvoval všechna lékařská vyšetření a – poté, co jsem měl hotové i vše ostatní – jsem čekal na Pána. Zanedlouho jsem obdržel povolání sloužit v Brazílské misií Campinas.

Moji rodiče byli stále proti tomu. Postil jsem se a nahlas jsem se modlil – pověděl jsem Nebeskému Otci o všech svých obavách. Žádal jsem Ho, aby se dotkl srdce mého pozemského otce. A On to udělal. K mému překvapení přišel tatínek na večírek na rozloučenou, který pro mě v sobotu před mým odjezdem připravili přátelé. A v pondělí mě tatínek odvezl na letiště.

Během misie jsem při kázání evangelia pociťoval lásku Boží. Moje maminka nepřestala být mou matkou, a když jsem se vrátil domů, byla tím prvním, kdo mě objal.

Zjistil jsem, že sloužit na misi je mnohem více než jen povinnost – je to výsada a úžasná příležitost k tomu, abychom rostli a učili se.

Cleison Wellington Amorim Brito,
Paraíba, Brazílie

VYDAL JSEM SVĚDECTVÍ O BOHU

Jako student prvního ročníku na nejlepší univerzitě v zemi jsem pociťoval velký tlak na to, abych si vedl co nejlépe. Přišly těžké chvíle, a když mnozí profesori vykládali o tom, co prohlašovali za „realitu“, začal jsem o své víře v evangelium pochybovat. Ovlivnilo to i mnoho dalších spolužáků. V takovémto prostředí bylo těžké vyznávat křesťanské hodnoty. Uvažoval jsem o tom, že studia zanechám, ale pak jsem se rozhodl, že bude lepší zůstat. Usoudil jsem, že pokud jen několik lidí dokázalo splnit požadavky na vstup na tuto univerzitu, a mezi tím málem bylo jen několik Svatých posledních dnů, pak bych měl zůstat a hájit pravdu.

Můj profesor biologie, který o sobě prohlašoval, že je ateista, učil vědět bez jakékoli víry v nejvyššího Stvořitele. Ale čím více jsem toho slyšel, tím více mě to utvrzovalo v tom, že Nejvyšší bytost, která stvořila všechny věci – Bůh, náš Otec – skutečně existuje. Druzí argumentovali tím, že tento názor nedává žádný smysl. Naše rozpravy se vyostřovaly. Moc jsem si přál zvednout ruku a vysvětlit, že věřím v Boha jakožto Stvořitele.

Nastala chvíle, abychom vznesli komentáře. U nás ve škole lidé běžně tleskali těm, kteří prezentovali své názory, nebo po nich pokřikovali a snažili se je vypískat. Směle jsem se postavil a jednoduše řekl svým protivníkům: „Víra v Boha vám v této chvíli možná nedává žádný smysl, ale přijde den, kdy vám to vše bude dávat smysl tak jasně jako mně.“

Od té doby se mě již nikdo nesnažil vypískat, když jsem hájil to, čemu věřím. Od té doby jsem také udělal velký pokrok v oblasti akademické, společenské i duchovní. Začal jsem být aktivní ve studentských činnostech a byl jsem ve škole zvolen do několika funkcí.

Zjistil jsem, že pokud budeme hájit pravdu, byť i jen jedinkrát, bude to mít velký vliv na naše budoucí rozhodnutí.

Vince A. Molejan ml., Mindanao, Filipíny

ODKAZ

1. Viz Jeffrey R. Holland, „Cena – a pozhnání – učení“, *Liahona*, květen 2014, 6.

Mé propojené SVĚDECTVÍ

Ivy Nocheová

Misionáři učili mou rodinu evangelium u nás doma v Singapuru.

Můj tatínek do Církve nevstoupil, ale maminka ano. Učila nás o Ježíši Kristu a o Jeho evangelium. Dokonce už jako malé dítě jsem s hrdostí říkala svým kamarádům, že jsem Svatou posledních dnů.

Vždy jsem věřila tomu, čemu nás maminka učila. Ale když jsem se stala mladou dospělou, jeden misionář se mě zeptal, kolikrát jsem přečetla Knihu Mormonovu. Dostala jsem tuto otázku již dříve, ale tentokrát jsem si uvědomila, že vzhledem k tomu, že jsem si Knihu Mormonovu nepřečetla, nevěděla jsem, zda je pravdivá.

Z mého pohledu jsou pravdivost evangelia Ježíše Krista a pravdivost Knihy Mormonovy vzájemně propojené. Pokud je pravdivé evangelium, je pravdivá i Kniha Mormonova.

Nepopiratelná skutečnost

Již jsem se nemohla vyhýbat nepopiratelné skutečnosti: pravdivost evangelia Ježíše Krista a pravdivost Knihy Mormonovy jsou navzájem propojené.

Pokud je pravdivé evangelium, je pravdivá i Kniha Mormonova. A protože jsem nevěděla, jestli je Kniha Mormonova pravdivá, cítila jsem se nejistě ohledně všeho, čemu jsem věřila, když jsem vyrůstala. V mysli jsem měla zmatek a v srdci mi zůstávala otázka: „Je Kniha Mormonova pravdivá?“

Můj rozvíjející se vztah ke Spasiteli, Ježíši Kristu, mě rovněž vedl k tomu, abych toužila poznat pravdu. Onen den, kdy jsem si uvědomila, že se toho nemohu dozvědět více o Ježíši Kristu, aniž bych začala vážně číst Knihu Mormonovu, byl dnem, kdy jsem nesmírně zatoužila zjistit, zda je tato kniha pravdivá.

Povolána jako učitelka

Modlila jsem se o vedení. V té době mě president naší odbočky povolal, abych učila o Knize Mormonově ve třídě Nauka evangelia. Povolání jsem přijala, protože jsem měla dojem, že by to mohla být Pánova odpověď na to, jak mi pomoci poznat pravdu o Knize Mormonově a těsněji přilnout ke Spasiteli.

Učit druhé bylo náročné. Po několika prvních nedělích jsem věděla, že má snaha nebude nikdy účinná, dokud neuvěřím v Knihu Mormonovu.

Příběhy v kapitole za kapitolou

Začala jsem každý týden studovat Knihu Mormonovu a brzy jsem nacházela ve čtení radost. Příběhy v Knize Mormonově se odvíjely v jedné kapitole za druhou a přibližovaly mě k Ježíši Kristu.

Četla jsem o Ježíšově narození, které Nefi spatřil ve vidění:

„A spatřil jsem město Nazarét; a ve městě Nazarét jsem spatřil pannu a ta byla nesmírně spanilá a bělostná. ...

A [anděl] mi pravil: Viz, panna, kterou vidíš, je matka Syna Božího po způsobu těla.“ (1. Nefi 11:13, 18.)

Četla jsem o plánu štěstí a dozvěděla jsem se, že víra v Ježíše Krista je pro naše spasení nezbytná.

Amulek učil:

„Já vím, že Kristus přijde mezi děti lidské, aby na sebe vzal přestupky lidu svého, a že usmíří hříchy světa; neboť Pán Bůh tak pravil.

... Neboť je nezbytné, aby bylo učiněno usmíření; neboť podle velikého plánu Věčného Boha musí být učiněno usmíření, nebo jinak musí veškeré lidstvo nevyhnutelně zahynouti.“ (Alma 34:8–9.)

Četla jsem o Ježíši Kristu, jak sloužil svým dalším ovcím v dávné Americe, a poznala jsem, že je Bohem všech národů. Nefitům pravil: „Vy jste ti, o kterých jsem pravil: Mám další ovce, které nejsou z tohoto stáda; i ty musím přivést a ony uslyší hlas můj; a bude jedno stádo a jeden pastýř.“ (3. Nefi 15:21.)

Svědectví přicházelo postupně

Když jsem četla Knihu Mormonovu, má víra v Ježíše Krista se rozjasňovala a mé porozumění Jeho plánu rostlo. (Viz Alma 32:28.)

Svědčím o tom, že Knihu Mormonova je závěrným kamenem našeho náboženství. Duch Svatý mi zjevil, že Joseph Smith je pravý prorok, který znovuzřídil Církev Boží na zemi a který přeložil Knihu Mormonovu ze zlatých desek. Knihu Mormonova svědčí o Ježíši Kristu a působí ruku v ruce s Biblií. Společně dosvědčují, že Ježíš Kristus je skutečně Syn Boží a že je Bohem *všech* národů, nikoli jen jednoho. ■

Autorka žije v Singapuru.

ZÁVĚRNÝ KÁMEN NAŠEHO NÁBOŽENSTVÍ

„Právě tak, jako se zřítí klenba, je-li odstraněn závěrný ká-

men, tak celá Církev stojí nebo padá s pravdivostí Knihy Mormonovy. ... Je-li Knihu Mormonova pravdivá, a miliony lidí nyní dosvědčují, že mají svědectví Ducha, že vskutku pravdivá je, pak musí člověk přijmout tvrzení o Znovuzřízení a vše, co ho doprovází.“

President Ezra Taft Benson (1899–1994),
v: *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 104.

NEOMEZENÁ SVOBODA JEDNÁNÍ, NEBO MRAVNÍ SVOBODA JEDNÁNÍ?

Moudré používání svobody jednání nám umožňuje svobodně se rozhodovat a posiluje naši schopnost rozhodovat se správně.

Michael R. Morris

Církevní časopisy

Dodnes si pamatuji, jak jsem byl neklidný, když jsem se připravoval na pohovor s biskupem ohledně služby na misi.

Přemýšlel jsem, zda jsem pro to dost dobrý. Stejně jako Prorok Joseph Smith jsem ani já nebyl „vinen jakýmkoli velikými neboli zhoubnými hříchy“

(Joseph Smith–Životopis 1:28), ale i tak jsem byl nervózní.

Byl jsem nervózní, protože jsem musel myslet na svého kamaráda Dannyho. [Jméno bylo změněno.] Celé měsíce mluvil Danny o tom, jak moc se těší na to, až bude moct sloužit na misi. Po schůzce s biskupem se to ale změnilo.

Jak mi Danny později řekl, kvůli nevhodnému chování s několika mladými ženami se stal nezpůsobilým sloužit na misi na plný úvazek. Už si nemohl svobodně zvolit, že půjde na misi.

Danny, slovy presidenta Boyda K. Packera, presidenta Kvora

Dvanácti apoštolů, podlehl Satanovým pokušením a „mravní svobodu jednání [použil] nesprávně“.¹

Opravdovou svobodu, jak se o tom píše v brožurce *Pro posílení mládeže*, získáváme tehdy, když svobodu jednání používáme k tomu, abychom si zvolili poslušnost. Danny poznal, že když si zvolíme neposlušnost, svobodu ztrácíme.

„Ačkoli máte svobodu rozhodnout se, co učiníte, nemáte svobodu v tom, abyste si zvolili následky svých činů. Ať jsou tyto následky dobré, nebo špatné, dostávají se jako přirozený důsledek rozhodnutí, která činíte.“²

Jednáme sami za sebe

Protože se z písem učíme, že máme svobodu volit si, svobodu jednat a svobodu konat „ze své vlastní svobodné vůle“ (viz 2. Nefi 2:27; 10:23; NaS 58:27; Helaman 14:30), často používáme pojem „neomezená svoboda jednání“.

Věděli jste ale, že slova „neomezená svoboda jednání“ se v písmech nikde nevyskytují? Namísto toho písmo učí: „Aby každý člověk mohl jednati ohledně nauky a zásady ... podle *mravní svobody jednání*, kterou jsem mu dal, aby každý člověk mohl býti v den soudu zodpovědný za své vlastní hříchy.“ (NaS 101:78; zvýraznění přidáno.)

Starší D. Todd Christofferson z Kvora Dvanácti apoštolů učil: „Slova *svoboda jednání* se [v písmech] objevují samostatně nebo s přívlastkem *mravní*. ... Když používáme pojem *mravní svoboda jednání*, vhodným

způsobem zdůrazňujeme odpovědnost, která je nezbytnou součástí božského daru svobody jednání. Jsme mravní bytosti a jednáme sami za sebe – máme svobodu se rozhodovat, ale za svá rozhodnutí jsme zároveň zodpovědní.“³

President Packer dodává: „Svoboda jednání je v písmech definována jako ‚mravní svoboda jednání‘, což znamená, že si můžeme vybírat mezi dobrem a zlem.“⁴ Tento Bohem daný dar znamená, že jsme ‚svobodni, [abychom] si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo [abychom] si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblův“. (2. Nefi 2:27.)

Satanův boj proti svobodě jednání

Protože mravní svoboda jednání hraje v plánu spasení důležitou roli, Satan se ji snažil v předsmrtném světě zničit. Za svou vzpouru byl vyhnán a nyní se snaží, „aby klamal a zaslepoval lidi a odváděl je do zajetí podle vůle své“. (Mojžíš 4:3–4.)

Satan si přeje, abychom činili taková rozhodnutí, která omezují naši svobodu, vedou ke zlovykům a závislostem a připravují nás o sílu odolávat jeho pokušením. Krása evangelia spočívá v tom, že evangelium nás vede k tomu, abychom si uvědomovali svá rozhodnutí a následky těchto rozhodnutí. Moudré používání

svobody jednání nám umožňuje svobodně se rozhodovat a posiluje naši schopnost rozhodovat se správně.

Spasitelův příklad

Když nám byl během Velké rady v nebi předložen plán spasení, Spasitel nám ukázal, jak mravní svobodu jednání správně používat. Řekl: „Otče, staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“ (Mojžíš 4:2.) Ježíš byl ochoten činit Otcovu vůli tehdy i později v zahradě getsemanské a na kříži (viz Matouš 26:39; Lukáš 22:42), a tak zaplatil cenu za naše špatná rozhodnutí a poskytl nám příležitost získat odpuštění skrze pokání.

Pokud se řídíme Spasitelovým příkladem, místo toho, abychom říkali: „Dělám si, co chci,“ prohlašujeme: „Dělám to, co chce Otec.“⁵ Když používáme svobodu jednání tímto způsobem, přinese nám to svobodu a štěstí.

Když jsem šel za naším biskupem na svůj první pohovor ohledně misie, byl jsem vděčný, že jsem se v životě rozhodoval správně. Za několik měsíců jsem sloužil Pánu v Guatemale – učil jsem druhé o plánu spasení a o tom, jakou nezastupitelnou roli má v tomto plánu mravní svoboda jednání. ■

ODKAZY

1. Boyd K. Packer, „Toto vím“, *Liahona*, květen 2013, 8.
2. *Pro posílení mládeže*, (2012), 2.
3. D. Todd Christofferson, „Moral Agency“, *Ensign*, June 2009, 47.
4. Boyd K. Packer, „Toto vím“, 8.
5. Viz Wolfgang H. Paul, „Dar svobody jednání“, *Liahona*, květen 2006, 35.

„Snažím se ovládat své myšlenky, ale všude kolem je tolik pokušení. Jak mohu mít čistší myšlenky?“

Ovládat myšlenky je obtížné, ale je to *opravdu* možné a přináší to pozhnání: „Když se naučíte ovládat své myšlenky, můžete přemoci zlozvyky, dokonce i hanebné osobní zlozvyky. Můžete získat odvahu, překonat strach a vést šťastný život.“¹

Zamyslete se také nad těmito pozhnáními:

- Čisté myšlenky způsobí, že ve vás „bude růsti sebedůvěra ... v přítomnosti Boží“ a „Duch Svatý bude [vaším] stálým společníkem“. (NaS 121:45–46.)
- Čisté myšlenky vám pomohou rozeznat inspiraci, protože Duch Svatý hovoří k vašemu srdci a k vaší mysli. (Viz NaS 8:2–3.)
- Čisté myšlenky vám pomohou dodržovat první veliké přikázání: milovat Boha celým srdcem, duší a *myslí*. (Viz Matouš 22:37.)

Jak uvidíte z námětů na těchto stránkách, abyste měli čistší myšlenky, můžete dělat mnoho různých věcí. Ale jednou z nejdůležitějších věcí, kterou můžete dělat (a je to postupný proces), je překonávat „přirozeného člověka“. Přirozený člověk má rád nečisté myšlenky. Překonat ho můžete takto: „Přirozený člověk je nepřítelem Boha ... a bude na věky věků, ledaže se poddá nutkáním Svatého Ducha a odloží přirozeného člověka a stane se svatým skrze usmíření Krista Pána a stane se jako dítě, poddajným, mírným, pokorným, trpělivým, plným lásky.“ (Mosiáš 3:19.)

Co konkrétně byste dnes mohli udělat pro to, abyste umožnili Spasitelovu Usmíření způsobit tuto změnu ve vašem životě?

ODKAZ

1. Boyd K. Packer, „Worthy Music, Worthy Thoughts“, *Liahona*, Apr. 2008, 31.

Média a přátelé

Pro začátek je dobré vybírat si povznášející filmy, hudbu a literaturu. Vybírejte si přátele,

v jejichž společnosti můžete mluvit o hodnotných věcech a zabývat se spravedlivými činnostmi. Když budete mít na mysli více dobrých věcí, budete postupně zjišťovat, že je pro vás jednodušší zbavit se špatných myšlenek, a ony budou přicházet méně často.

Amber S., 18 let, Britská Kolumbie, Kanada

Modlitba

Modlitba mě přibližuje k Nebeskému Otci a pomáhá mi soustředit se na dobré myšlenky. Každodenní studium písem ve mně posiluje důvěru, že dokážu překonat pokušení; v písmech vidím příklady věrných Kristových učedníků. Také vydávání svědectví mi pomáhá udržovat si čisté myšlenky.

Daša M., 17 let, Kyjev, Ukrajina

Písmo

Pomáhá mi to, že každý den ráno před odchodem do školy čtu písmo.

Jakmile mě napadne nějaká špatná myšlenka, nahradím ji něčím lepším. Místo toho, abyste si jen řekli: „Ne, na to nemysli“ (což je také dobré), nahradte to nějakou dobrou myšlenkou. Pamatujte na to, že vy ovládáte svou mysl, ne Satan. Jsme stařeční synové a dcery Nebeského Otce a naším posláním je neustále pracovat na tom, abychom se zdokonalovali.

Nick C., 16 let, Arkansas, USA

Je to dobré nebo správné?

Nedokážete pokaždé ovlivnit to, zda vás nějaká myšlenka napadne, ale můžete ovlivnit to, zda ve vás zůstane. Můžete si říct: Prospěje mi tato myšlenka nějak? Pomůže mi jít správným směrem? Když se objeví myšlenka, která vás pokouší, zazpívejte si nějakou vhodnou píseň, vybavte si nějakou pěknou vzpomínku nebo se pomodlete. Jde prostě o to nahradit špatné myšlenky něčím dobrým.

Lisa P., 17 let, Dánsko

Lehiův příklad

V 1. Nefim 15:27 říká Nefi svým sourozencům, že jejich otec byl ve svém vidění o stromu života obklopen špinavostí. Lehi si však této špinavosti nevšiml, protože „jeho mysl byla ... pohlcena jinými věcmi“. To platí i pro nás v dnešní době. Pokud si přejeme být naplnění spravedlivostí, modlíme se o to a zaměřujeme se na spravedlivé věci, naše mysl pak bude tak plná spravedlivosti a ctnosti, že nečisté myšlenky nebudou mít schopnost v nás zůstat.

Hattie W., 16 let, Arizona, USA

Náboženské písně

Náboženské písně nám mohou pomoci mít čistší myšlenky. Dobrá hudba pozvedá ducha. Když mám možnost poslouchat náboženské písně, vždy mě pozvednou do

klidnější a nebeštější sféry. Pomáhají mi pamatovat na to, že Nebeský Otec miluje každého z nás, a pak je pro mě jednodušší vyhnout se pokušení.

Amanda A., 18 let, stát Amazonas, Brazílie

Rodinné studium písem

Když mi na mysl přijdou nečisté myšlenky, snažím se vzpomenout si na verše z písem, které jsme četli ráno s rodinou. Písma čteme společně jako rodina každý den v 6 hodin ráno. Je to sice brzy, ale je to požehnání, a díky tomu se cítím během dne silnější.

Elena W., 16 let, Švýcarsko

Svátost

V modlitbě svátosti se říká, že když na sebe vezmeme jméno Kristovo, budeme dodržovat Jeho přikázání a budeme na Něj vždy pamatovat, budeme mít vždy Jeho Ducha, aby byl s námi. Tím, že

MYSLETE NA TYTO VĚCI

„Kéž se během svého někdy poněkud nejistého putování smrtelností také řídíme radou

apoštola Pavla, která nám pomůže zůstat v bezpečí a na správné cestě: ‚Kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšlujte.‘ [Filipenským 4:8.]“

President Thomas S. Monson, „Ohlédněme se zpět a postupujme vpřed“, *Liahona*, květen 2008, 90.

na Něj pamatujeme, vyvíjíme úsilí, kterým vytlačujeme světské myšlenky a soustředíme se na ty věčné. Když na Něj stále pamatujeme, naše myšlenky, touhy a skutky se mění k lepšímu.

McKay M., 18 let, Utah, USA

PŘÍŠTÍ OTÁZKA

„Když maminka onemocněla, postili jsme se a modlili, ale ona přesto zemřela. Jak se s tím mám smířit?“

Svou odpověď, a pokud chcete, tak také svou fotografii ve vysokém rozlišení, prosím vložte do 15. listopadu 2014 na stránkách liahona.lds.org (klikněte na „Submit Your Work“) nebo ji pošlete e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org nebo poštou na adresu uvedenou na straně 3.

Je nutné zaslat i tyto informace a souhlas: 1) vaše celé jméno, 2) datum narození, 3) název sboru nebo odbočky, 4) název kůlu nebo okrsku, 5) váš písemný souhlas se zveřejněním vašeho příspěvku a fotografie, a pokud vám ještě nebylo 18 let, písemný souhlas vašeho rodiče (stačí formou e-mailu).

Odpovědi mohou být zkráceny nebo pro lepší srozumitelnost upraveny.

NEDĚLNÍ LEKCE
.....
Téma měsíce:
**Stát se více takovými,
jako je Kristus**

Jak pokládat zásadní otázky

*Když lidem položíte správné otázky, může jim to pomoci
otevřít srdce vůči svědectví o pravdě.*

David A. Edwards
Církevní časopisy

Máte příležitosti učit všude kolem sebe – ať při minutovém rozhovoru v autobuse, při lekci na shromáždění, prostřednictvím komentáře na internetu nebo při vážné osobní diskusi s přítelem.

Návod, jak efektivně učit v jakékoli situaci, zní takto: pokládejte otázky.

Dobré otázky vedou k dobré výuce; a kladení dobrých otázek je našťastí něco, co můžete nastudovat, procvičovat a naučit se dělat to správně.

Jak na to?

Pokládejte zásadní otázky

Zásadní otázky jsou takové, které člověka přimějí k hlubokému zamyšlení a vzbudí v něm hluboké pocity; jsou to otázky, které člověka vedou k pravdě, svědectví a ke změně. Mohou se týkat mnoha různých témat, ale obvykle mají něco společného: 1) nejsou povrchní ani se netýkají pouze faktů (i když mohou z faktických otázek vyplynout), 2) mají nějakou spojitost s každodenním životem a 3) vyžadují, abychom na ně neodpovídali bezmyšlenkovitě.

Pamatujte na to, proč klademe otázky

Otázky poutají naši pozornost tím, že nás upozorní na nějakou mezeru, kterou pak chce naše mysl zaplnit. Zvláště pokud pokládáme otázky, které podněcují k osobnímu zamyšlení, umožníme tím, aby započal tento proces:

1. Lidé se začnou zajímat o to, co říkáte.
2. Použijí svobodu jednání k tomu, aby se zamysleli nad odpovědí a vyjádřili ji.
3. Toto použití svobody jednání umožňuje Duchu Svatému, aby jim svědčil o pravdě.¹

Budete-li mít na paměti tento proces, naučíte se odhadnout, jaké otázky máte klást a jakým se máte vyhnout.

Příklad: Místo toho, abyste se pouze zeptali: „Proč je studium písem důležité?“ byste se mohli zeptat: „Jak studium písem ovlivnilo nebo ovlivňuje váš život?“

Pamatujte na to, že učíte lidi, nikoli jen lekce

Pokud znáte lidi, které učíte, a přemýšlíte o jejich potřebách, budete vybírat takové otázky, které jim pomohou, a ne otázky, pomocí nichž jen vyjádříte určité myšlenky.

Příklad: Namísto toho, abyste se zeptali: „Z jakých kroků se skládá proces pokání?“ byste se mohli zeptat: „Jak to napravíte, když víte, že jste udělali něco špatně?“

Hluboké studium a přemítání

Na výuku evangelia se připravujte tak, že budete studovat písmo a učení novodobých proroků a apoštolů a budete se modlit, aby Duch Svatý mohl být s vámi a s těmi, které učíte. (Viz NaS 42:14; 50:21–22.)

Pokud chcete lidem položit otázky, které je opravdu povedou k zamyšlení, musíte se stejným způsobem zamýšlet i vy sami. Přemíťte o tom, co studujete. Zjistíte, že nejhluběji se zamýšlíte nad otázkami, které si při studiu pokládáte sami. Všimněte si, které otázky vás vedly ke skutečnému zamyšlení. Toto jsou otázky, které vedou k získání většího pochopení a svědectví; je to ten typ otázek, které byste mohli pokládat, když pomáháte druhým poznávat evangelium.

Příklad: Namísto toho, abyste se zeptali: „Jak můžeme získat pravou lásku?“ byste se mohli zeptat: „Co podle vás znamená, že se máme modlit o pravou lásku ‚z celé síly srdce‘, jak se to píše v Moronim 7:48?“

K hlubším otázkám se dopracovávejte postupně

Někdy je lepší dojít k otázkám, které vyžadují více přemýšlení a sebezpytování, postupně; takže na úvod můžete položit otázku, na kterou se odpovídá snadno, a pak navázat jednou nebo více otázkami, které vedou k promyšlenějším odpovědím. Zde je několik jednoduchých příkladů:

Úvodní otázka	Doplňující otázka
Kolik let bylo Josephu Smithovi, když šel do Posvátného háje?	Při jaké příležitosti jste se vy modlili k Nebeskému Otci s podobně upřímnou touhou jako Joseph?
Věříte v Boha?	Jakou roli hraje Bůh ve vašem životě?
Jak jste v poslední době posloužili druhým?	Jak znalost toho, že jsme všichni děti Boží, mění váš pohled na službu?

Když budete usilovat o to, aby vás při kladení otázek vedl Duch Svatý, bude se vám s větší pravděpodobností dařit položit správnou otázku ve správný čas. Nikdy nevíte. Někomu tím můžete změnit život. ■

ODKAZ

1. „Musíte používat svobodu jednání k tomu, abyste Duchu dovolili vás učit.“
(Richard G. Scott, „Získávejte duchovní vedení“, *Liahona*, listopad 2009, 8.)

TIPY, JAK KLÁST OTÁZKY

- Počkejte na odpověď.
- Používejte doplňující otázky k podnícení hlubšího zamyšlení.
- Vyhýbejte se otázkám, které vyvolávají polemiku nebo vedou ke sporům.
- Občas pokládejte otázky, které vedou k zamyšlení v duchu.

Další náměty viz *Učení – není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia*, (2000), 69–70.

ZAPOJTE SE DO ROZHOVORU

Věci, o nichž můžeme v neděli přemítat

- Položil vám někdo někdy otázku, díky níž jste si přáli dozvědět se něco více o evangeliu nebo změnit něco ve svém životě?
- Jak při učení používal otázky Spasitel?

Co můžete dělat

- Až budete tento týden studovat písmo, запиšte si některé otázky, které vás při tom napadnou.
- Na shromáždění jednu z těchto otázek položte během diskuse ve třídě.

Starší
Jeffrey R. Holland

Kvorum Dvanácti
apoštolů

JAK DOSÁHNOUT SÍLY A ÚSPĚCHU

Někteří z vás vědí, čím chtějí být a jakou cestou se v životě chtějí vydat, a jiní ne.

Zdá se, že někteří z vás mají mnohá požehnání a čeká je mnoho úžasných rozhodnutí. Jiní z vás mohou mít po jistou dobu z jakéhokoli důvodu pocit, že nemají takové štěstí a že se jim v tuto chvíli nenabízí tolik lákavých cest.

Avšak ať jste kdokoli a ať se na své cestě nacházíte kdekoli, nabízím vám cestu, pravdu i život. (Viz Jan 14:6.) Bez ohledu na to, kam si myslíte, že jdete, vás žádám, abyste **přišli k Němu** (viz Matouš 11:28–30), což je prvním nezbytným krokem k tomu, abyste se tam dostali, abyste našli své individuální štěstí, sílu a úspěch.

Když Ondřej a Filip poprvé uslyšeli

Krista mluvit, byli tak pohnuti, tak uchvázeni, že **Ho následovali**, zatímco se Kristus vzdaloval od zastupu. Kristus vytušil, že Ho někdo sleduje, obrátil se a otázal se těchto dvou mužů: „Co hledáte?“ (Jan 1:38.) Jiné verze to překládají jako prostou otázku: „Co chcete?“

Oni odpověděli: „Kde bydlíš?“

A Kristus řekl: „**Pod'zte a vizte.**“ Zanedlouho poté oficiálně povolal Petra a další nové apoštoly v duchu téže výzvy: „**Pod', následuj mne.**“ (Viz Matouš 4:19.)

Zdá se mi, že podstata našeho života je vyjádřena těmito dvěma dvěma aspekty, které se objevují hned na počátku Spasitelova působení ve smrtelnosti. Jedním z nich je otázka, kterou položil každému z nás: „Co hledáte? Co chcete?“ Druhým je Jeho odpověď, která vysvětluje, jak toho dosáhnout. Ať jsme kdokoli a ať čelíme jakýmkoli problémům, Jeho odpověď je vždy a na věky tažá: „**Pod'že ke mně.**“ Pojďte se podívat, co dělám a jak trávím svůj čas. **Učte se ode mne**, následujte mne a já vám během toho odpovím na vaše modlitby a dám pokoj vaší duši.

Milovaní mladí přátelé, neznám žádný jiný způsob, jak můžete uspět, být šťastní nebo být v bezpečí. Neznám žádný jiný způsob, jak můžete nést své břímě nebo najít to, co Jákob nazval „[oním štěstím], které je připraveno pro svaté“. (2. Nefi 9:43.) A právě proto **uzavíráme posvátné smlouvy** založené na

Kristově smírné oběti a právě proto **na sebe bereme Jeho jméno.**

Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Toto je Jeho pravá a živá Církev. Přeje si, abychom k Němu přišli, abychom Ho následovali, aby **nás mohl utěšit**. Poté si přeje, abychom **přinášeli útěchu druhým**. Kéž máme dostatek víry k tomu, abychom **přijali dobrotivost Boží** a milosrdenství Jeho Jednorozeného Syna. Kéž přijdeme k Němu a k Jeho evangeliu a jsme uzdraveni. ■

Z firesidu, který se uskutečnil 2. března 1997 na Univerzitě Brigham Younga.

JAK TUTO ZÁSADU UPLATŇUJETE?

„Ježíš Kristus si přeje, abychom Ho následovali. Musíme pomáhat druhým a pamatovat na to, že On na nás nezapomíná nikdy.“

Cecilia E., Filipíny

„Abychom přišli ke Spasiteli, musíme se v životě ze všech sil snažit následovat Jeho příklad a dovolit Mu, aby byl s námi po celý den, bez přestání.“

Allyson L., Arizona, USA

- RODINNÁ HISTORIE -

PRACUJI NA NÍ

Začít s ní může být snadné a zábavné. Mládež po celém světě pracuje na rodinné historii, a pomáhá tak druhým.

Kde začít? Možná si myslíte, že vaši příbuzní už udělali všechnu práci, kterou bylo možné udělat. Nebo jste možná v rodinné historii nováčkem a zdá se vám příliš náročná. Ať už začnete tím, že si budete vést osobní deník, připravovat jména pro chrám nebo se učít od svých žijících předků, i vy se můžete podílet na rodinné historii zábavným a smysluplným způsobem.

Vedení osobního deníku - pamatujme na svá požehnání

Vést si deník není snadné. Často si říkáme, že jsme příliš vytížení nebo unaveni a že náš život není dost zajímavý na to, aby stálo za to o něm psát. Před pár lety jsem si uvědomila, že vedení deníku nemá být těžké a že si to mohu oblíbit.

Začala jsem tím, že jsem si každý den zapsala jednu věc. Nezáleželo na tom, jestli to bylo dlouhé nebo zajímavé; prostě jsem napsala, o čem jsem přemýšlela nebo co se toho dne stalo. A můj život už byl díky tomu požehnan.

Jednoho dne se jedné člence naší rodiny nedařilo a já jsem nevěděla, co bych jí měla říct, ale poté jsem měla pocit, že jí mám přečíst jeden zápis ze svého deníku. Mohla jsem se tak podělit o něco osobního, co jsem si zaznamenala do svého černého deníčku, a viděla jsem, jak se jí díky tomu ulevilo.

Zaručuji vám, že když si každý den poznamenáte jednu věc, požehná vám to život. Když si budete zaznamenávat požehnání, která v životě dostáváte, ať už jsou malá, či velká, může vám to pomoci na ně pamatovat.

Gentry W., Utah, USA

Nacházejte radost v rodinné historii - vyhledávání předků

Když jsem byl pokřtěn, slyšel jsem toho o rodinné historii hodně, ale nevěděl jsem, jak na ní mám pracovat nebo zda to zvládnou. Rozhodl jsem se, že se o to pomodlím, a pocítil jsem, že bych na ní měl začít pracovat ihned. Měl jsem pocit, že moji předkové se nemohou dočkat, až s tím začnu, a že mi pomohou najít informace nezbytné pro vykonání obřadů.

Začal jsem tím, že jsem se zapsal do kurzu rodinné historie, a zanedlouho jsem byl povolán jako poradce pro rodinnou historii. Byl jsem nervózní, protože jsem o tom moc nevěděl, ale povolání jsem přijal.

Jednoho dne jsem navštívil sestru své babičky, která měla dokumenty o mé prababičce. Moc mi toho sdělit nechtěla, protože v její rodině bylo tradicí o zesnulých příbuzných nemluvit. Řekla mi, že dalšího dne bude výročí prababiččina úmrtí a že se chystá tyto dokumenty spálit. Zeptal jsem se jí, zda bych z nich nejprve nemohl získat nějaké informace, a ona mi to dovolila. Tehdy jsem poznal, že Nebeský Otec mi pomůže ve vyhledávání pokračovat.

Zatímco jsem sloužil ve středisku rodinné historie nedaleko chrámu, dozvídal jsem se toho o své rodině čím dál tím víc. Zjistil jsem, že dva prarodiče mé babičky byli italský přistěhovalci, kteří vlastnili farmu nedaleko São Paula v Brazílii. Moje rodina s příbuznými na farmě ztratila kontakt, ale našel jsem bratrance, který psal knihu o genealogii naší rodiny. Tuto knihu, kterou psal devět let, mi dal. Řekl, že nevěděl, proč má knihu psát, ale měl pocit, že to v budoucnosti někomu pomůže. Víím, že tím, kdo ho inspiroval, byl duch Eliášův.

Díky této zkušenosti jsem poznal, že pracujeme na posvátném díle. Naši předkové čekají na naši pomoc a stojí nám po boku, aby nám pomáhali.

Gabriel D., Brazílie

Vykonávání chrámové práce - posvátné obřady

Do Církve jsem byl obrácen a ve své rodině jsem jediným členem. Dozvěděl jsem se, že jedním z posvátných obřadů je i křest za mrtvé. Šel jsem na prohlídku chrámu, a když jsem poslouchal, jak průvodce hovoří o obřadech, pocítil jsem, jak mi tichý a jemný hlas říká, abych šel do střediska rodinné historie a vyplnil žádost o chrámové obřady za svou zesnulou maminku. Když jsem se na svém účtu FamilySearch později dozvěděl, že chrámová práce za ni byla vykonána, byl jsem nesmírně šťastný. Posílilo to mé svědectví a já víím, že jedním z důvodů, proč jsme zde na zemi, je to, abychom svým předkům pomohli získat pravé evangelium Ježíše Krista.

Marvin S., Filipíny

Uposlechnutí nabádání - učme se od žijících příbuzných

Po absolvování střední školy jsem měla pocit, že bych měla navštívit všechny čtyři prarodiče. Měla jsem trochu volného času a uvědomila jsem si, že tato příležitost se nemusí opakovat, a tak jsem s každým párem prarodičů strávila týden.

Tento čas jsem strávila prohledáváním starých krabic, čtením starých dopisů a prohlížením starých fotek.

ZAPOJTE SE DO NĚČEHO VĚČNÉHO

„Modlíte se za práci ohledně svých předků? Ponechte v životě stranou to, co není skutečně důležité. Rozhodněte se učinit něco, co bude mít věčné důsledky. ...

At' už jste na světě kdekoli, s modlitbou, vírou, odhodláním, pílí a s určitou obětí se můžete stát mocným přínosem. Začněte nyní. Slibuji vám, že Pán vám pomůže nějaký způsob najít. A díky tomu se budete cítit nádherně.“

Starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů, „Radost z přinášení vykopení mrtvým“, *Liahona*, listopad 2012, 95.

Zaznamenávala jsem životní příběh svých prarodičů, procházela jsem se po hřbitovech a navštěvovala jsem místa, kde prarodiče a jejich příbuzní žili a pracovali. Bylo to moc zajímavé! Dozvěděla jsem se toho hodně o svých předcích, o prarodičích, rodičích i o sobě. Uvědomila jsem si, že kdyby nebylo mých předků, můj život by nebyl takový, jaký je.

Z návštěvy jsem se vrátila asi s tisícovkou jmen svých předků a pro mnohé z nich jsem již vykonala práci v chrámu. Uposlechnutí nabádání Ducha Svatého a návštěva prarodičů bylo jedno z nejlepších rozhodnutí, jaké jsem kdy udělala.

Shenley P., Kalifornie, USA

Cítla jsem se jako doma - příprava jmen do chrámu

Když jsem tatínka poprosila o nápady ohledně rodinné historie, abych mohla dokončit program Osobního pokroku, vysvětlil mi, že jména některých členů rodiny našel už před lety, ale nebyl schopen je připravit na obřady v chrámu, protože mu na to nezbýval čas. Díky mé pomoci by tito členové rodiny mohli obdržet chrámová požehnání.

Několik dalších měsíců jsem trávila nedělní odpoledne a večery zadáváním jmen do počítače a posloucháním rodinných příběhů, které mi tatínek vyprávěl. Dokonce jsme si objednali mikrofiš, abychom našli další informace. Když bylo občas těžké staré záznamy přečíst, tiše jsem se pomodlila a poté jsem si vzala papír, abych si text obkreslila. A z mlžin zapomnění vystupovala jména.

Nakonec jsem shromáždila hodně jmen členů rodiny a mládež z našeho sboru mi pomohla s vykonáním křtů. Moji rodiče a další členové sboru si poté vzali kartičky se jmény, aby vykonali ostatní chrámové obřady.

Zdálo se, že uběhla jen chvilka, a já jsem se začala připravovat na to, abych šla do chrámu pro vlastní obdarování. Těšila jsem se, ale také jsem byla nervózní.

Když jsme mířili do chrámu, tatínek mi řekl, že našel několik kartiček se jmény členů naší rodiny, která jsem připravovala v rámci programu Osobní pokrok. Pár jsme jich omylem někam založili, a tak je teď s sebou vzal pro maminku, pro mého snoubence a pro sebe, abychom práci na nich dokončili. Podělil se se mnou o jména na kartičkách a já jsem si je ze svého projektu pamatovala.

Když jsem uzavírala posvátné smlouvy v chrámu, cítila jsem se obklopena svými blízkými na obou stranách závoje. Vědomí, že se svou rodinou mohu být spojena na věky, mi přineslo pocit nesmírného pokoje. ■

Holly P., Idaho, USA

PODĚLTE SE O SVŮJ ZÁŽITEK

O své zkušenosti s prací na rodinné historii se můžete podělit na stránkách [lds.org/youth/family-history/experiences](https://www.lds.org/youth/family-history/experiences).

OBJEVTE JE, OBJEVTE SEBE

Váš život tvoří mnoho generací.
Zjistěte, kde váš příběh začal.
Navštivte stránky [FamilySearch.org](https://www.familysearch.org).

Poté, co se mnou měl president kůlu pohovor ohledně služby na misii, řekl: „Ve tvém životě se budou odehrávat zvláštní věci, které se tě budou snažit přimět, abys své rozhodnutí změnil.“

PROTIVENSTVÍ PŘED MISIÍ

Alcenir de Souza

V 15 letech jsem se stal členem Církve a čtyři roky poté jsem si podal přihlášku na misii. President kůlu mě při pohovoru pochválil za rozhodnutí sloužit Pánu jako misionář na plný úvazek. Poté tento inspirovaný vedoucí řekl něco, co na mě velmi zapůsobilo: „Bratře, od této chvíle se ve tvém životě budou odehrávat zvláštní věci, které se tě budou snažit přimět, abys své rozhodnutí sloužit Pánu změnil.“

Zatímco jsem čekal na povolání na misii, pracoval jsem jako praktikant u společnosti Xerox. Díky této práci jsem si dokázal obstarat něco z toho, co jsem na misii potřeboval, a pomoci mamince pokrýt výdaje na domácnost. Vše šlo podle plánu.

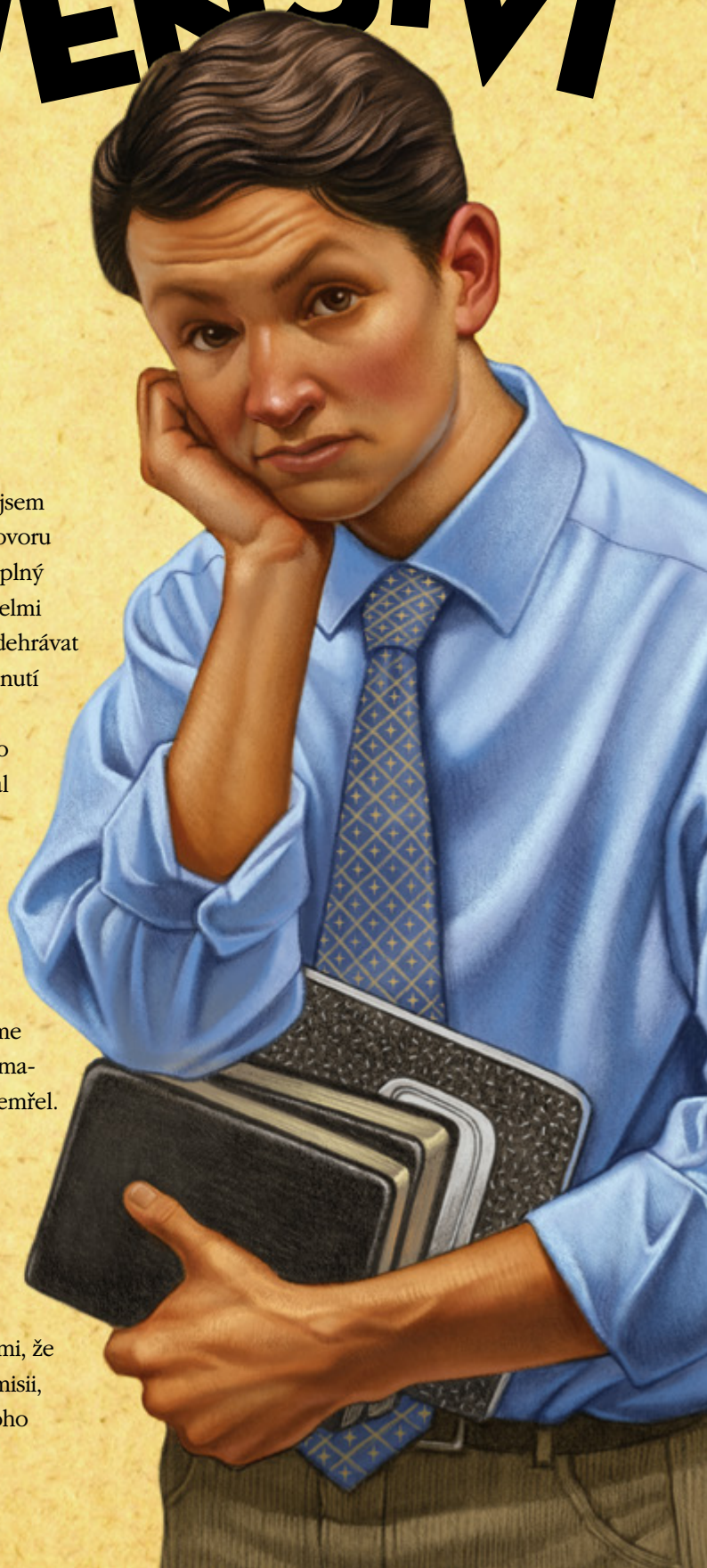
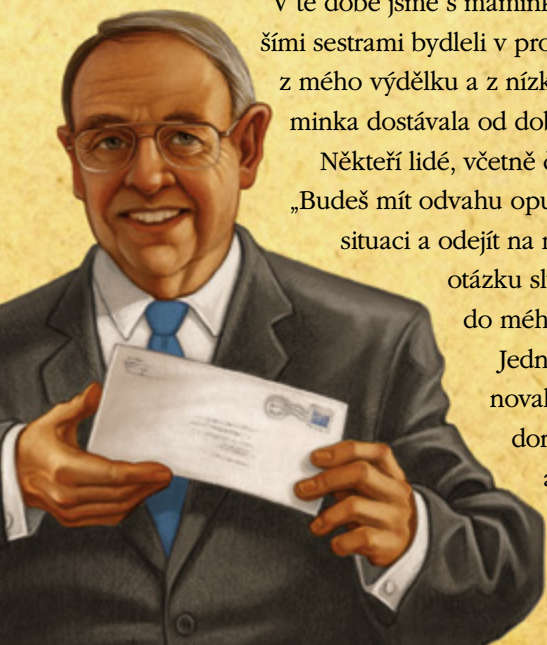
Naneštěstí se skutečně začaly odehrávat „zvláštní věci“. Nejprve maminku někdo napadl a ona svým zraněním téměř podlehla, ale laskavý Nebeský Otec jí zázračně ušetřil život.

V té době jsme s maminkou a dvěma mladšími sestrami bydleli v pronajatém domě. Žili jsme z mého výdělku a z nízkého příspěvku, který maminka dostávala od doby, co otec před lety zemřel.

Někteří lidé, včetně členů Církve, se ptali: „Budeš mít odvahu opustit maminku v této situaci a odejít na misii?“ To, že jsem tuto

otázku slýchal často, vneslo do mého srdce pochybnosti.

Jednoho dne mi zatelefonoval president kůlu a řekl mi, že dorazilo mé povolání na misii, a požádal mě, abych toho

NEVZDÁVEJTE SE

„Protivenství se objevuje téměř všude tam, kde se děje něco dobrého. Může přijít, když

se snažíte získat vzdělání. Může vás zasáhnout po prvním měsíci v misijním poli. ...

Ke každému zásadnímu rozhodnutí je třeba přistupovat s rozvahou a opatrností, ale jakmile jste byli osvíceni, varujte se pokušení vycouvat z něčeho dobrého. Pokud to bylo správné, když jste se o to modlili, věřili jste v to a žili jste pro to, je to správné i nyní. Nevzdávejte se, když se nátlak stupňuje.“

Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů, „Cast Not Away Therefore Your Confidence“, *Liahona*, June 2000, 38.

večera přišel k němu do kanceláře, aby mi tuto netrpělivě očekávanou obálku z ústředí Církve mohl předat. Byl jsem z té noviny nervózní i šťastný.

Téhož dne mě můj nadřízený požádal, jestli by si se mnou před obědem nemohl promluvit. Když jsem vstoupil do kanceláře, přátelsky mě přivítal a pár minut jsme si povídali

o mém zaškolování a o tom, čemu jsem se u společnosti naučil. Poté mi tento muž, který měl v této společnosti velký vliv, řekl něco, co bylo snem většiny lidí v našem městě: „Jako praktikant jste u nás odvedl dobrou práci, a my bychom vás chtěli zaměstnat a nechat si vás v týmu. Co na to říkáte?“

Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí mého života. Vteřiny se táhly jako věčnost. Zdálo se mi, že slyším, jak se mě druzí ptají, zda svou maminku opustím bez finančního zajištění a odejdu do misijního pole.

Vzpomněl jsem si však na to, čemu jsem se učil z písem a od církevních

vedoucích, a jistým velmi posvátným způsobem jsem s neochvějnou jistotou věděl, že Bůh chce, abych sloužil jako misionář Jeho Církve na plný úvazek. Věděl jsem, že se o mou rodinu postará, že Mu mohu důvěřovat a že vše dobře dopadne.

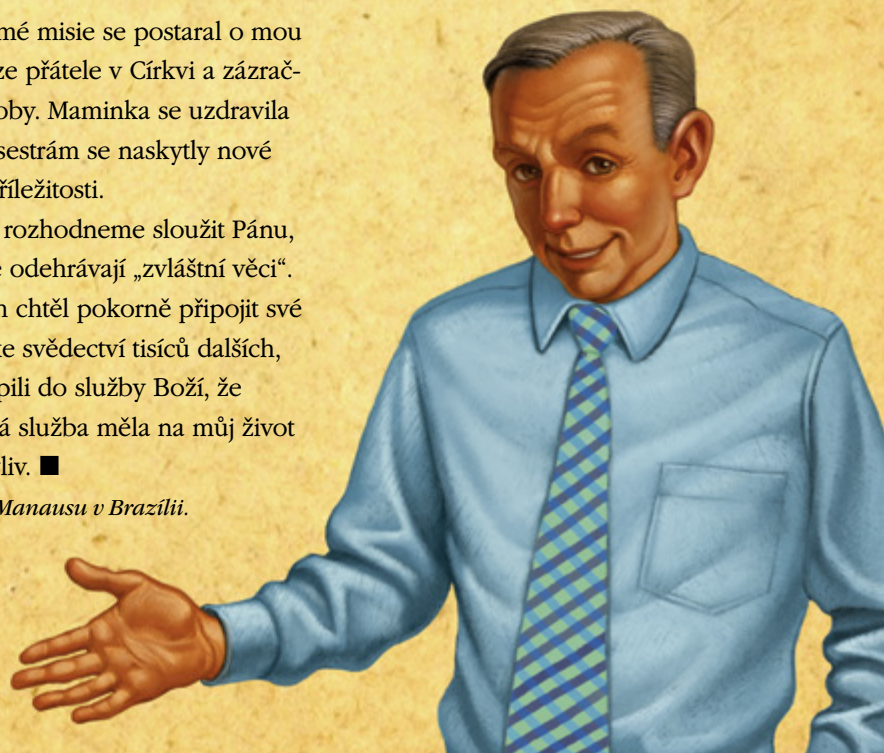
Vysvětlil jsem svému nadřízenému svou situaci a jeho odpověď mi stále ještě zní v uších: „Myslel jsem si, že jste rozumný mladý muž a vy takto zahazujete svou největší příležitost v životě.“

Z hloubi srdce jsem mu za jeho nabídku poděkoval a o 28 dní později jsem se hlásil v misionářském výcvikovém středisku v São Paulu v Brazílii.

Během mé misie se postaral o mou rodinu skrze přátele v Církvi a zázračnými způsoby. Maminka se uzdravila a jí i mým sestrám se naskytly nové pracovní příležitosti.

Když se rozhodneme sloužit Pánu, opravdu se odehrávají „zvláštní věci“. Přesto bych chtěl pokorně připojit své svědectví ke svědectví tisíců dalších, kteří vstoupili do služby Boží, že misionářská služba měla na můj život ohromný vliv. ■

Autor žije v Manausu v Brazílii.

POJĎME SE DOZVĚDĚT, CO NÁS ČEKÁ

Mladí lidé v norském Oslu strávili den tím, že se připravovali na život misionáře na plný úvazek.

Cathrine Apelseth-Aanensenová

Od chvíle, co president Thomas S. Monson oznámil změnu věkové hranice pro misionářskou službu, mladí lidé v celé Církvi s nadšením přijímají nejen výzvu sloužit, ale i výzvu *připravit se* na službu. A jedním ze způsobů, jak se připravit, je dozvědět se více o tom, co vás čeká, až se stanete misionářem na plný úvazek.

Právě to udělali mladí lidé z Norska během celodenní „mini-misie“, kterou uspořádal sbor Fredrikstad z kůlu Oslo.

Příchod do „MTC“

Mladí lidé se ve sborovém domě shromáždili v místnosti, která představovala misionářské výcvikové středisko. „Dostali jsme za úkol naučit se něčemu novému o nějaké zemi,“ říká Jakob R. ze sboru Moss. „Pomohlo nám to představit si, jaké to nejspíš je, když obdržíte povolání na misii a víte, že můžete být povoláni někam, kde je to jiné, než na co jste zvyklí.“

Setkání s „presidentem misie“

„Pak jsme přešli do vedlejší místnosti, kde jsme se setkali s navrátilivším se misionářem, který představoval presidenta misie,“ říká Simon W. ze sboru Oslo. Tento navrátilivší se misionář spolu s dalšími bývalými misionáři mluvili o tom, s čím se během služby na misii můžeme setkat. „Připadalo mi opravdu skvělé, že se mohu dozvědět od navrátilivších se misionářů, co mě během misie na plný úvazek čeká,“ říká Simon. Účastníci také dostali jmenovku, byl jim přidělen společník a byli poučeni, aby se svým společníkem zůstávali po celou dobu.

Rozvíjení dovedností

Během seminářů se mladí lidé učili o tom, jak se duchovně rozvíjet, ale

TA NEJDŮLEŽITĚJŠÍ PŘÍPRAVA

„To úplně nejdůležitější, co můžete udělat, abyste se připravili na povolání sloužit, je stát se misionářem dlouho předtím, než odejdete na misi.“

Starší David A. Bednar z Kvora Dvanácti apoštolů, „Staňte se misionářem“, *Liahona*, listopad 2005, 45.

také, jak se postarat o časné potřeby, včetně praní prádla, hospodaření s penězi a péče o tělesné zdraví.

„Zvláště se mi líbil seminář o tom, jak začít rozhovor o evangeliu,“ říká Inger Sofie J. ze sboru Oslo. „To mohu začít dělat už teď.“

„Líbila se mi diskuse o tom, jak používat příručku *Kažte evangelium mě*,“ říká Karl Frederik O. ze sboru Fredrikstad. „Vždy jsem si myslel, že misionáři mají vlastní seznam veršů z písem, které studují, ale zjistil jsem, že to, co už nyní dělám v semináři, mi pomůže jako misionáři – a také to, co už nyní studuji v příručce *Kažte evangelium mě*.“

Mnoho mladých mužů řeklo, že nejvíce budou vzpomínat na workshop, kde se mimo jiné učili, jak si vlastnoručně vyžehlit bílou košili. „Připomnělo mi to, že v rámci přípravy na misi na plný úvazek mohu pracovat na tom, abych si osvojil spoustu praktických dovedností,“ říká Jakob.

„Dozvěděla jsem se, že už nyní mohu dělat spoustu věcí, díky nimž mohu spolupracovat s misionáři na plný úvazek, kteří zde slouží, abychom tak byli jako jeden tým,“ říká

Sarah R. ze sboru Sandvika. „I členové jsou misionáři.“

Jako připomínka toho, že misionáři slouží po celém světě, se podávalo občerstvení připravené podle receptů z nejrůznějších zemí. „To mi připomnělo, že mám už nyní vyzkoušet nová jídla, abych si zvykl jíst to, co běžně nejím. To mi pomůže rychleji si zvyknout, pokud budu povolán do země, kde se jí něco, na co nejsem zvyklý,“ říká Simon.

Připravme se

„Na konci dne, poté, co jsme si vyslechli svědectví dvou mladých lidí a dvou misionářů, kteří se právě vrátili z misie, jsme si zazpívali píseň ‚Služ nebes králi‘,“ říká Liss Andrea O. ze sboru Fredrikstad. „Měla jsem pocit, že když si tuto píseň budu pořád zpívat, bude mi stále připomínat, že když jsme misionáři, sloužíme Nebeskému Otci a On nám bude žehnat.“

Ke konci dne mladí členové z kůlu rozuměli tomu, že se připravují nejen na misi na plný úvazek, ale že misionářské zkušenosti mohou mít už nyní i po celý zbytek života. ■

Autor žije v Oslo v Norsku.

JAK SE ŽIJE NA MISII?

Zjistěte více o tom, jak se můžete připravit na misi, z videí, z dalších zdrojů a z odpovědí na časté otázky na stránkách youth.lds.org (klikněte na „Missionary Preparation“).

SLUŽME teď, abychom mohli SLOUŽIT později

Miche Barbosaová

Podle skutečné události

„Služte Hospodinu celým srdcem svým.“ (1. Samuelova 12:20.)

S chválně – kdo bude dřív u kaple?“ řekl Mórmon a ukázal na věž kaple, která vykukovala nad palmami. Pak běžel, co mu síly stačily, aby si udržel

náskok před mladším bratrem Morianem.

Chlapci s rodiči už na cestě z domova ušli přes jeden a půl kilometru, ale Mórmon a Morian

měli ještě dost sil, aby závodili až ke kovové brance u jejich sborového domu. Zastavili se, aby popadli dech.

Než měli čas dohodnout se, kdo vyhrál, nějaký chlapec na ně zavolał: „Nechcete si zahrát *fořbal*?“

Mórmon měl *fořbal* moc rád, ale právě šli s rodinou uklízet sborový dům, aby byl druhý den připravený na shromáždění.

Mórmon odmítavě zavřel hlavou. „Teď ne – možná později!“ zavolał na něj.

Za chvíli už Mórmon a Morian pilně pracovali. Mórmon s tatínkem posunovali židle a zametali podlahu a Morian s maminkou vytírali.

Pak chlapci společně myli zrcadla na WC. „Nemyslel jsem si, že mě bude úklid kaple bavit, ale je to zábava,“ řekl Morian. „A co ty,

Mórmone? Proto jsi tady, místo toho, aby sis šel zahrát *fotbal*?”

Mórmon pomyslel na tatínka. Je biskupem jejich sboru, ale udělal si čas na pomoc s úklidem sborového domu.

„Jsem tady, protože chci být jako tatínek,“ řekl Mórmon.

Pak pomyslel na misionáře z jejich sboru. Pilně klepou na dveře a mluví s lidmi o Knize Mormonově. Zvou je, aby přišli na shromáždění do budovy, kterou teď chlapci uklízejí.

„Jsem tady, protože jednou chci taky sloužit na misi,“ řekl si Mórmon. „Můžu misionářům pomáhat tím, že připravím kapli.“

Mórmon pomyslel na to, jak zítra ráno vstanou s bratrem v 6 hodin, půjdou na shromáždění v bílé košili a kravatě a v místnosti

Primárek připraví židle a zpěvníky.

„Jsem tady, protože chci sloužit v církevním povolání,“ pomyslel si.

Mórmon pomyslel na to, že brzy bude jáhnem. Bude roznášet svátost a dělat mnoho dalších věcí, díky kterým bude sloužit ostatním.

„Jsem tady, protože příští rok dostanu kněžství a chci už teď dělat všechno, co mám, abych se na to připravil.“

Mórmon už udělal něco, aby se na kněžství připravil: získal ocenění Víra v Boha. Už nyní se učí žít podle evangelia a sloužit druhým.

Nakonec se podíval na bratrův odraz v zrcadle a usmál se.

„Jsem tady, protože mám rád Pána,“ řekl, „a protože když sloužím teď, pomůže mi to připravit se na to, abych mohl sloužit i později.“ ■

Autorka žije v Utahu v USA.

PŘÍPRAVA NA KNĚŽSTVÍ

Náměty Davida L. Becka, generálního presidenta Mladých mužů:

- Zvěte do svého života Ducha a vybírejte si kamarády, kteří vám pomáhají rozhodovat se správně. Žijte podle měřítek uvedených v brožurce *Pro posílení mládeže*.
- Seznamujte se s povinnostmi, které budete mít jako jáhni. Čtěte si o kněžství v příručkách *Plním svou povinnost vůči Bohu*

a *Věrní víře*. Zúčastněte se ve svém sboru nebo odbočce schůzky Úvod ke kněžství.

- Připravujte se, abyste mohli jít do chrámu vykonávat křty za mrtvé.
- S dalšími mladými lidmi nacházejte radost v účasti na zábavných činnostech a zasvěcujících shromážděních.
- Pamatujte na to, že Nebeský Otec vám důvěruje a počítá s vámi. Zjistěte, co všechno dokážete zvládnout s Jeho pomocí!

MATYLDA

se připravuje na Mladé ženy

Jenn Wilksová, Utah, USA

Matylida se těšila, že brzy půjde do Mladých žen, ale moc si nedovedla představit, co ji čeká.

A tak si o tom popovídala s babičkou. Její babička je sestra Bonnie Oscarsonová, generální presidentka Mladých žen. Měla pro ni několik skvělých rad!

Zeptejte se maminky nebo babičky nebo nějaké ženy ve vašem sboru, co si pamatují z Mladých žen. Můžete se dozvědět zajímavé věci.

ZAJÍMAVOST

Matylida říká své babičce „Mo“, což je zkratka pro *moder*, švédsky maminka.

Tehdy ...

Když byla sestra Oscarsonová v Mladých ženách, získala odznaky za to, že dosáhla různých úspěchů. Našila si je na látkovou stuhu, společně s květinou, která představuje věrnost.

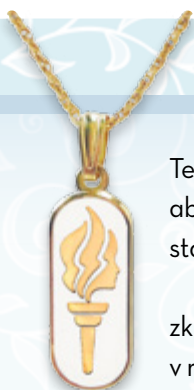

NÁMĚTY SESTRY OSCARSONOVÉ, JAK SE PŘIPRAVIT NA MLADÉ ŽENY!

- Rozvíjejte vztah s Nebeským Otcem tím, že se modlíte a čtete písmo.
- Seznamte se s programem Osobní pokrok.
- Čtete písmo, brožurku *Pro posílení mládeže* a *Liahonu*.
- Začněte se učit téma Mladých žen. Budete ho opakovat každý týden společně se všemi ostatními mladými ženami.

... a dnes

Tento náhrdelník ti bude připomínat, abys byla pro druhé světlem a abys stála za pravdou a spravedlivostí.

I ty získáš stuhu za to, že získáš zkušenosti a absolvuješ projekty v rámci programu Osobního pokroku.

Pak dostaneš medailon Mladých žen.

NOVÉ ZAČÁTKY

Matylida se zúčastnila zvláštní činnosti, která se jmenuje Nové začátky. Dívky měly zábavnou lekci a pak se něco dozvěděly o Osobním pokroku.

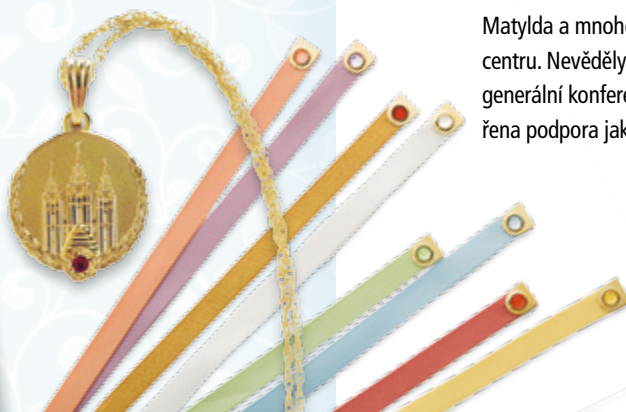
Matylida také pracuje na tom, aby získala ocenění Víra v Boha a aby se naučila nazpaměť Články víry.

MATYLDA SE MOC TĚŠÍ ...

- na činnosti a akce, které budou každý týden
- až se seznámí s ostatními dívkami v Mladých ženách.
- až pojedje na tábor Mladých žen.

VZÁCNÁ VZPOMÍNKA

Matylida a mnoho jejích sestřenic bylo 6. dubna 2013 v Konferenčním centru. Nevěděly ale, proč je babička všechny pozvala, aby přišly na generální konferenci. Byly překvapené a nadšené, když jí byla vyjádřena podpora jako presidentce organizace Mladých žen!

Příkladem všem být

Směle ♩ = 58-68

Slova Jan Pinborough
Hudba Janice Kapp Perry

F C F G m 7 C 7 F

Dívky
1. Tak ja - ko E - ster chci žít, _____ vždy věr - ná Bo - hu být, _____ na
2. Tak ja - ko A - biš už vím: _____ Bůh žeh - ná dě - tem svým. _____ Chci

B^b C 7 A 7 D m G 7 C 7

Chlapci
dru - hé pa - ma - to - vat, znát Bo - ží plán a ke služ - bě ví - ru mít. _____ Tak
o Něm všem vy - prá - vět, vždyť ví - ru mám, a stát si za svě - dec - tvím. _____ Já

F C F G m 7 C 7 F

ja - ko Ne - fi chci žít, _____ od - hod - la - ný vždy být, _____ o
Mo - ro - ni - ho mám rád, ja - ko on chci se stát, _____ být

B^b C 7 A 7 D m G m 7 C 7 F *Refren:*

blíz - ké se sta - rat, na bez - pe - čí dbát a Bo - ží plán v úc - tě mít. *Dívky a chlapci*
šle - chet - ný, od - váž - ný a vždy věr - ný a pra - por svůj po - zve - dat. _____ Pří - kla -

B^b F C F B^b F G m 7 C 7 F

dem všem být teď je ú - kol náš, pojd' se po - dě - lit, vždyť svě - dec - tví máš.

© 2013 Jan Pinborough a Janice Kapp Perry. Mezinárodní copyright zajištěn.
Tato píseň může být kopírována pro příležitostné, nekomerční použití v církvi nebo v rodině.
Toto sdělení musí být uvedeno na každé pořízené kopii.

ZVLÁŠTNÍ SVĚDEK

Starší
Quentin L. Cook

Kvorum Dvanácti
apoštolů

Členové Kvora Dvanácti
apoštolů jsou zvláštní
svědkové o Ježíši Kristu.

Jak mohu pomoci s prací na rodinné historii?

Starší Cook navrhuje
uspořádat „setkávání
s rodokmenem“. Jak na to?

Požádejte všechny členy
své rodiny, aby přinesli rodinné
kroniky, příběhy a fotografie.
Přineste i nějaké výjimečné
předměty, které patřily vašim
prarodičům a rodičům.

Je úžasné, když se můžeme
něco dozvědět o životě členů
své rodiny – o tom, odkud
pocházeli a jak žili.

Zjistěte, které chrámové
obřady je ještě třeba vykonat,
a rozdělte si chrámovou práci.

Pomozte tyto příběhy
a fotografie naskenovat a nahrát
do rodokmenu Family Tree na
stránkách FamilySearch.org.

Z proslovu „Kořeny a ratolesti“, Liahona, květen 2014, 44.

„Rodina – prohlášení světu“ přišlo od Boha jako pomoc mé rodině

Erin Sandersonová a Jean Binghamová

Děti mají velkou moc – moc změnit svou rodinu! Rodiny nejsou všechny stejné, ale každá z nich je pro Nebeského Otce důležitá. Přeje si, aby naše rodiny byly silné, a aby nám pomohl, dal nám dokument „Rodina – prohlášení světu“. Nebeský Otec ví, že i **ty** můžeš své rodině pomoci, aby byla silná.

I **ty** jsi součástí věčné rodiny, která potřebuje tvou pomoc.

I **ty** můžeš do rodiny přinášet štěstí, laskavost a lásku.

I **ty** můžeš naslouchat druhým, pracovat a hrát si s nimi, odpouštět jim a pomáhat.

I **ty** můžeš s rodinou číst písma.

I **ty** můžeš být pro rodinu dobrým příkladem, když se budeš modlit a dodržovat přikázání. ■

Autorky žijí v Utahu v USA.

RODINA PROHLÁŠENÍ SVĚTU

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO A RADA DVANÁCTI APOŠTOLŮ
CÍRKVE JEŽIŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

*M*y první předsednictvo a Rada Dvanácti apostoŮ Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů slavnostně prohlásíme, že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí.

VŠECHNY LIDSKÉ BYTOSTI – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení. Pohlaví je základní charakteristikou předsmrtelné, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce.

V PŘEDSMRTELNÉ ŘÍŠI duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali ho jako svého Věčného Otce a přijali Jeho plán, poctivě dle kterého Jeho děti mohou obdržet smrtelné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života. Božský plán štěstí umožňuje, aby rodinné vztahy pokračovaly věčně, i za hrob. Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ, které dal Bůh Adamovi a Evě, se týkálo jejich možnosti být rodiči, a to jako manžel a manželka. Prohlásíme, že přikázání, které Bůh dal svým dětem, aby se množily a naplnily zemi, je stále v platnosti. Dále prohlásíme, že Bůh přikazuje, aby posvátné moci plození bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.

PROHLÁŠUJEME, že způsob, kterým je tvořen smrtelný život, je božsky určený. Potvrzujeme posvátnost života a jeho důležitost ve věčném Božím plánu.

MANŽEL S MANŽELKOU mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. „Aj, dědičství od Hospodina jsou dítky.“ (Zalm 127:3.)

Toto prohlášení přečetl předseda Gordon B. Hinckley jako součást svého poselství na generálním shromáždění Pomocného sdružení, které se konalo 23. září 1995 v Salt Lake City v Utahu.

Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat přikázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoliv žijí. Manžele a manželky – matky a otce – se budou před Bohem zodpovídat z toho, jak tyto povinnosti plní.

RODINA je ustanovena Bohem. Manželství mezi mužem a ženou je základem Jeho věčného plánu. Děti mají právo na to, aby se narodily v manželské svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností dodržují manželské smlouvy. Štěstí v rodinném životě dosáhne me s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucítí, práce a hodnotných odpočinkových činností. Otce jsou božsky určeni, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých dětí. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otce a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři. Postižení, smrt nebo jiné okolnosti mohou vést k nutným individuálním úpravám. V případě potřeby má poskytnout podporu příbuzenstvo.

VARUJEME ty jedince, kteří porušují smlouvy čudnosti, kteří týrají nebo zneužívají manželského partnera nebo své potomstvo nebo kteří neplní rodinné zodpovědnosti, že jednoduše ho dne se budou zodpovídat před Bohem. Děle varujeme, že rozpad rodiny přivede na jedince, obce a národy pohromy předpověděné dávnými i současnými proroky.

VZVÝVÁME odpovědné občany a vládní úředníky, ať jsou kdekoliv, aby podporovali ty kroky, které jsou určeny k udržení a posilování rodiny jako základní jednotky společnosti.

Verš z písem

• Jan 15:11

Náměty pro rodinný rozhovor

Nebeský Otec si přeje, aby byly všechny rodiny silné a vrátily se k Němu. Promluvte si o tom, co může každý člen vaší rodiny udělat pro to, aby jí pomáhal být silnou.

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

Mohu posilovat svou rodinu tím, že

I ty můžeš!

Nalep na čistou prázdnou plechovku tento popisek (vpravo) a různé fotografie nebo kresby. Dopiš na předtištěné proužky papíru, jak můžeš posilovat svou rodinu. Proužky vystříhni a vlož je do plechovky. Každý den si vytáhni z plechovky jeden proužek a udělej, co je na něm napsáno. Když se budeš snažit žít podle těchto námětů, můžeš toho ve své rodině hodně změnit!

MOHU!

Jsem Bárbara z Chile

Z rozhovoru s Amie Jane Leavittovou

Bárbara žije v Chile, v zemi na západním pobřeží Jižní Ameriky. Je dlouhá, úzká a má tvar stuhy. Některé oblasti jsou horké a suché (jako například poušť Atacama), jinde panuje vlhké tropické podnebí (jako například na Velikonočním ostrově). Barbara žije v chilském hlavním městě Santiagu. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

Jsem jedinou členkou Církve ve třídě. To mi dává příležitost mluvit s kamarády o Ježíši Kristu a o Knize Mormonově. Jednou mě moje nejlepší kamarádka požádala, abych ji naučila se modlit. A tak jsem to udělala. Pak jsme se obě pomodlily ve školní jídelně, abychom požehnaly oběd.

Je mi devět let a mám dva mladší bratry. Snažím se být dobrou starší sestrou a pomáhám se o ně starat a hraji s nimi různé hry. Ráda se starám o děti. Až vyrostu, chci být učitelkou.

V roce 2013 mi bylo osm let a můj tatínek mě pokřtil a konfirmoval. Měla jsem velkou radost! Byl to zvláštní zážitek, na který nikdy nezapomenu.

*¡Hola,
amigos!**

** „Ahoj, kamarádi!“ ve španělštině.*

V Chile slavíme zábavné svátky. 18. září je Den nezávislosti a 19. září je Den ozbrojených sil. Během těchto dvou dnů tančíme národní tanec, který se jmenuje „La Cueca“, a jíme výborné taštičky s masovou nádivkou, kterým se říká empanadas.

O víkendů chodíme rádi s rodinou na výlety nebo jezdíme na čtyřkolcích do hor poblíž našeho domova. Také rádi chodíme na pláž.

O Vánocích se podává zvláštní jídlo – rajčata nadívaná tuňákem. V Chile přichází Santa Claus na Štědrý večer přesně o půlnoci. Můžeme dokonce zůstat vzhůru, dokud nepřijde!

TAK RÁDA SE DÍVÁM NA CHRÁM

Chrám Santiago v Chile byl prvním chrámem postaveným ve španělsky mluvící zemi. Byl zasvěcen 15. září 1983. Byl to druhý chrám postavený v Jižní Americe.

PŘIPRAVENÁ VYRAZIT!

Bárbara si do batohu zabalila některé své oblíbené věci. Co z toho byste si zabalili vy?

NAŠE STRÁNKA

Jednoho dne, krátce předtím, než jsem byl pokřtěn, jsem byl u babičky a babička šla pro něco dolů do sklepa. Zakopla, upadla a nemohla vstát. Volala na mě, ale já jsem se díval na televizi a neslyšel jsem ji. Asi po deseti minutách jsem zaslechl, jak mě někdo potichu volá jménem: „Tome!“ Šel jsem se podívat po babičce a našel jsem ji ležet na podlaze. Neměl jsem dost síly na to, abych jí pomohl na nohy, a tak jsem běžel k sousedům. Sousedka přišla a pomohla babičce vstát.

Babička mi pak řekla: „Tome, to, co jsi slyšel, byl Duch Svatý. Byla jsem od tebe až příliš daleko, než abys mě slyšel.“

Vím, že mi to našeptal Duch Svatý. Nyní jsem pokřtěn a jsem rád, že mám dar Duchy Svatého.

Tom R., 8 let, Německo

**Liu C., 7 let,
Ekvádor**

Natalia A., 10 let, Kolumbie

Thierry M., 7 let, z Brazílie, rád chodí do Primárek a zpívá náboženské písně. Ví, že chrám je dům Páně.

Olivia I., 8 let, z Rumunska ráda pomáhá mamince doma uklízet. Její maminka učí ji i 13 jejích kamarádů a když mají přestávku, Olivia si ráda hraje na to, že učitelkou je ona. Ráda chodí s rodiči na výlety a tráví čas u prarodičů. Když byla pokřtěna, pocítovala, že je Nebeskému Otci velmi nablízku, a je vděčná, že může mít s sebou Duchy Svatého, aby jí pomáhal se rozhodovat. Její oblíbenou písní z Primárek je „Následuj proroka“. (Písně pro děti, 37.)

Své kresby, fotografie nebo příběhy můžete vložit on-line na stránkách liahona.lds.org, zaslat e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org (jako předmět uveďte „Our Page“) nebo poštou na adresu:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Každý příspěvek musí obsahovat celé jméno dítěte, jeho pohlaví a věk (od 3 do 11 let) a také jméno rodiče, sbor nebo odbočku, kůl nebo okrsek a písemný souhlas rodiče s použitím fotografie a příspěvku dítěte (stačí formou e-mailu). Příspěvky mohou být zkráceny nebo upraveny kvůli lepší srozumitelnosti.

Starší Adrián Ochoa
Sedmdesátník

Dívejte se vzhůru

„Protož bděte [a neustále se modlete].“ (Lukáš 21:36.)

Když mi bylo osm, byli jsme se dvěma bratřenci vysláni do ne-dalekého města nakoupit jídlo. Když na to nyní vzpomínám, žasnu nad tím, jak moc nám moje babička, teta a strýc důvěřovali. Ranní nebe bylo jasné a slunečné a my jsme vyrazili s našimi třemi koňmi na cestu.

Uprostřed prémie jsme se rozhodli, že sesedneme z koní a zahrajeme si kuličky. Hra nás natolik zaujala, že jsme ani nevzhlédli a nevyšimlali jsme si černých mračen, která zakryla oblohu. Když jsme si uvědomili, že se žene

bouřka, neměli jsme ani čas nasednout na koně. Liják a krupobití nás zasáhly s takovou silou, že to jediné, co jsme mohli udělat, bylo odsedat koně a schovat se pod sedlovými pokrývkami. Pak nám koně utekli.

Bez koní, promoklí a prochladlí jsme se pěšky vydali tak rychle, jak to jen šlo, k nedalekému městu. Připozdilo se, když jsme narazili na domek a zaklepali na dveře. Rodina, která tam bydlela, nás osušila, pohostila vynikajícími burritos s fazolemi a potom nás uložila do postele v místnosti s podlahou z udusané hlíny.

S bratřenci jsme se ráno probudili

do jasného slunce a nádherného nebe. Na dveře zaklepal muž, který hledal tři ztracené chlapce. Nikdy nezapomenu na to, co jsme uviděli cestou domů – houf lidí, kteří nás celou noc hledali. V jejich čele byla má milující babička a strýček s tetou. Objali nás a plakali a byli šťastní, že našli své ztracené děti.

Náš milující Nebeský Otec nad námi bdí. Dychtivě očekává náš návrat domů. Všude kolem nás jsou znamení duchovních bouří. Dívejme se vzhůru a připravujme se na ně tím, že budeme každý den posilovat své svědectví. ■

Rodinný tým

Když všichni spolupracují, je snazší zvítězit.

Sheralee Hardyová

Podle skutečné události

„Když pomáháme, šťastni jsme.“ (Písně pro děti, 79.)

Ammon si povzdechla, když s tatínkem odcházeli po fotbalovém zápase z hřiště. „Já to nechápu,“ řekl. „Máme přece tolik dobrých hráčů. Proč nemůžeme dát gól?“

Tatínek uměl hrát fotbal dobře. Možná by mohl pomoci.

„Myslím, že byste se měli naučit spolupracovat

jako tým,“ odvětil tatínek.

„Všichni přece chcete dávat góly, ne?“

„Ano,“ odpověděl Ammon. „Ale góly nemůžeme střílet všichni. To jsi chtěl říct?“

Tatínek přikývl. „Nemůžeš střílet gól jen ty sám. Nejprve musí obránci sebrat míč tomu druhému týmu, je to tak?“

Ammon se zasmál. „Je dost těžké dát gól, když nemáš míč.“

„Přesně tak,“ řekl tatínek. „Pak obránci pošlou míč někomu, kdo může dát gól. Nikdo to nemůže udělat sám.“

„Asi máš pravdu,“ odpověděl Ammon.

Když dorazili domů, maminka chovala miminko, zatímco připravovala večeři. „Tak jaký byl zápas?“ zeptala se.

„Zase jsme prohráli,“ řekl Ammon. „Ale příště budeme hrát líp.“

„To je správný přístup,“
řekla maminka.

„Mám hrozný hlad!“
zvolal Miguel, když se
Samuelem a Lucasem
vběhli dovnitř.

„Kluci, pomohli byste
prostřít stůl a uklidit
hračky?“ zeptala se
maminka.

Všichni čtyři chlapci
zaúpěli.

„Ale já si s těmi
hračkami nehrál,“
vymlouval se Samuel.

„To bude trvat celou
věčnost!“ naříkal Miguel.

Tatínek se zasmál.

„Myslím, že naše rodina
má stejný problém jako
Ammonův tým.“

„Jaký?“ zeptal se Samuel.

„Nespolupracujeme,“
odpověděl Ammon.

„Všichni chceme dát
gól – sníst si večeri. Ale
necháváme všechno na
mamince.“

„Přesně tak,“ řekl ta-
tínek. „Jak můžeme

spolupracovat jako tým?“

Ammon dostal nápad.
„Co kdybych se Samue-
lem prostřel stůl? Ostatní
mohou posbírat hračky.“

„Skvělý nápad!“
souhlasil tatínek.

Večere byla brzy
hotová. Ammon sepnul
ruce k modlitbě. Měl
radost, že jeho rodina
spolupracovala jako tým.
Doufal, že jeho fotbalový
tým to také zvládne. ■

Autorka žije v Albertě v Kanadě.

**Starší
M. Russell Ballard**
Kvorum Dvanácti
apoštolů

LSTI

Podzim je zvláště úžasné období pro rybáře-muškaře, protože právě teď jsou pstruzi hnáni téměř nenasytným hladem po potravě, aby se posilnili na období zimy, kdy potravu bude poskrovnu.

Cílem rybáře-muškaře je chytit pstruha obratným podvodem. Zkušený rybář studuje chování pstruhů, počasí, vodní proudy a druhy hmyzu, které pstruzi požirají, a také to, kdy se tento hmyz líhne. Často si vyrábí návnadu ručně. Ví, že je nutné, aby umělý hmyz, v němž se skrývají malé háčky, byl dokonalým klamem, protože pstruh rozpozná i tu nejmenší závalu a mušku odmítne.

Je úžasné sledovat, jak pstruh prorazí vodní hladinu, chňapne po mušce a klade odpor až do té doby, než se nakonec vyčerpá a rybář ho vytáhne. V tomto zápasu jde o boj mezi rybářovými znalostmi a schopnostmi a vzneseným pstruhem.

Používání umělé návnady pro oklamání a chycení ryby je příkladem toho, jak nás Lucifer často pokouší, oklamává a snaží se nás chytit do pasti.

Podobně jako rybář-muškař, který ví, že pstruha pohání hlad, i Lucifer zná náš „hlad“ neboli slabosti, a pokouší nás falešnými návnadami, které, když se na ně chytíme, nás mohou vytrhnout z proudu života a uvrhnout nás do jeho nemilosrdného vlivu. A na rozdíl od rybáře-muškaře, který rybu chytí a pak ji nezraněnou pošle zpátky do vody, Lucifer nás dobrovolně nepustí. Jeho cílem je učinit své oběti tak bídnými, jako je on sám.

Jednou z jeho hlavních metod, které proti nám používá, je jeho schopnost lhát a klamat, aby nás přesvědčil, že zlo je dobro a dobro je zlo.

Již od samého počátku ve veliké Radě v nebi se Satan „snažil ... zničit svobodu jednání člověka, kterou jsem mu já, Pán Bůh, dal“. (Mojžíš 4:3.)

Bitva o Bohem danou svobodu jednání pokračuje dodnes. Satan a jeho přívrženci mají všude kolem nás nastraženy návnady a doufají, že klopýtáme a chňapneme po jejich muškách, aby si nás mohli svými podvrhy přitáhnout k sobě.

Bratři a sestry, kéž jsme si všichni vědomi umělých mušek, které nám nabízí Lucifer, onen falešný rybář lidí. Kéž máme moudrost a duchovní vnímavost, abychom rozpoznali jeho mnohé nebezpečné nabídky a odmítli je.

A pro ty z vás, kteří jste padli za obět jakékoli závislosti, existuje naděje díky tomu, že Bůh miluje všechny své děti, a díky tomu, že skrze Usmíření Pána Ježíše Krista je možné všechno. ■

*Z proslovu „Ó, ten lstivý plán onoho zlého“,
Liahona, listopad 2010, 108–110.*

POSTŘEHY

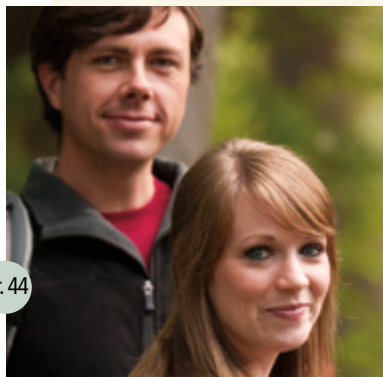

Jsem pionýr i dnes?

„Ačkoli ctíme pionýry, kteří přešli pláně a dorazili do údolí Solného jezera, je mnohem více pionýrů, kteří žijí právě dnes. Netlačí ruční vozíky, ale v mnoha ohledech jsou úplně stejní: slyšeli hlas Páně prostřednictvím Knihy Mormonovy a osobních modliteb. S vírou a s pokáním vstoupili do vod křtu a zapustili pevně své kořeny do úrodné půdy evangelia. Jakožto učedníci Kristovi jsou ochotni přinášet oběti pro to, co je správné a pravdivé. A s darem Ducha Svatého vytrvale kráčí svou cestou směrem k věčnému životu.“

Také zde najdete

PRO MLADÉ DOSPĚLÉ

str. 44

Stůjme SI ZA TÍM, čemu věříme

Pět mladých dospělých vypráví o tom, jak se tváří v tvář protivenství postavili za to, čemu věří.

PRO MLÁDEŽ

Jak pokládat zásadní otázky

Otázky mohou být mocnými nástroji výuky – pokud je položíte správně. Tento článek vám ukáže, jak na to.

str. 54

PRO DĚTI

str. 68

Vítejte v Mladých ženách

Sestra Bonnie L. Oscarsonová a její vnučka Matylida zmiňují několik věcí, na které se můžete těšit v Mladých ženách.

